

Yük Hayvanları

**Kapitalizm · Hayvanlar ·
Komünizm**

Yük Hayvanları: Kapitalizm - Hayvanlar - Komünizm

Antagonism Press
c/o BM Makhno
London WC1N 3XX

tarafından Ekim 1999'da yayınlandı

Eleştirilerinizi veya yorumlarınızı
yukarıdaki adrese veya şu mail adresine gönderin:
antagonism1@yahoo.com

Baskıya giderken bu metin şu web sitelerinden de elde edilebilir

- Antagonism -

www.geocities.com/CapitolHill/Lobby/3909

- Practical History -

www.geocities.com/CapitolHill/Senate/7672

Türkçe'ye çeviren:

- içgüdüsel -

www.geocities.com/yesilanarsi

Ön kapak resmi: çalışan sınıf isyancıları sık sık hayvanlar olarak karikatürize edilmiştir. Punch'tan (1881) alınan bu örnek, kiracıların tahliye ettirilmesinin ev sahiplerinin süikastlere uğramasını içeren kitlese bir direnişle buluştuğundan İrlanda Birliğı zamanından yüz hatları maymuna benzeyen bir İrlandalıyı betimler.

Giriş

Bu, umarız iki tarafa da dönen bir metindir. Bir taraftan umuyoruz ki, bu metin hayvan sömürsünün neden ve nasıl var olduğu üzerinde düşünmek isteyen ve hayvanların özgürlüğüyle ilgilenen insanlar tarafından okunacaktır. Diğer taraftan da, hem bütünüyle hayvan özgürlüğünü reddeden hem de kişisel olarak sempati duyan fakat kendi genel politik duruşlarıyla hayvanların özgürlüğü arasında bağlantı veya ilgi kuramayan anarşistler veya komünistler tarafından okunacaktır.

Her zaman her iki kamptan gruplar ve kişiler varken, genel olarak hayvanların özgürlüğü ve komünizm hakkındaki tartışmalar gülünç bir düzeydedir. 'Tartışma,' genelde küfürlerden ibarettir ve nadiren de 'Hitler de vejetaryen değil miydi' (aslında değildi – o testislerine "boğa kanı" enjekte etmişti ve bu sizin komünist ve boyacı veya bir Avusturyalı olamayacağınız anlamına mı gelir?) gibi yorumların ötesine geçerdi.

Bizler sizi 'hayvan meselesi' ve 'sosyal mesele' arasındaki ilişki hakkında gerçek bir tartışmanın başlangıcına yönlendirmeyi umuyoruz. Bu metin bütün cevaplara sahip olduğumuzu veya hayvanlar için bir 'komünist manifesto' olmayı iddia etmiyor.

1. Kapitalizm ve Sınıf Toplumu

Gezegendeki bütün yaşam para, kar ve değiş-tokuş-kapitalizm- üzerinde temellenmiş küresel bir ekonomiye dönmüş ve gittikçe artarak köleleştirilmeye başlamıştır. Neredeyse her şeyin bir bedeli var - yiyecek, içecek, toprak, evlerimiz, bitkiler, hayvanlar, insan emeği. İhtiyaçlar ve arzular hiçbir şeyden önemli değildir – fakir olanlar sonu ölüm olsa bile bunlarsız yaşamak zorundadır.

İnsanoğlunun çoğunluğu için sonuç, yaşamının tamamını okullarda, fabrikalarda, ofislerde ve hapsedelerde çalışarak harcamakla tahakküm altına alınmış bir hayattır. Birçoğu için bu yoksulluk, savaş ve çeşitli biçimlerde baskının etkileriyle birleşmektedir. Ama insanlar sadece bu ağa yakalanmış yaratıklar değildirler. Her türden hayvan doğada, fabrika çiftliklerde ve laboratuvarlarda ıstırap ve ölümün endüstriyel uygulamalarına tabii kılınmaktadır.

Şu açıktır ki insan ve hayvan deneyimleri, üretim ve değişimin aynı sistemindeki ortak bir kökene sahip olarak birbirlerine bağlıdırlar. Fakat biz daha da uzağa gitmek istiyoruz ve insanları sömüren bir sistem olarak kapitalizmin gelişiminin ve sürdürülmesinin bazı bakımlardan hayvan sömürsüne dayandığını ileri süreceğiz. Bundan başka, insanlar arasındaki ilişkileri değiştirerek kapitalizmi ortadan kaldırmak isteyen hareket - komünizm – aynı zamanda da insanlar ve hayvanlar arasındaki ilişkilerin esaslı bir dönüşümünü gerektirir.

1.1 Hayvanlar ve İkel Komünizm

İnsan ve hayvan arasındaki ilişki hakkında konuştuğumuzda, insanların da hayvan olduğu gerçeğini kaçırmamak önemlidir. İnsan olarak kendi kökenimize indikçe, soyumuz diğer primatlarla birleşir. Hominidler yaklaşık 250,000 yıl önce homo-sapiensi içeren çeşitli maymun türleriyle birleşmiş olan 25 milyon yıllık bir türdür. Dişlerle ilgili ve diğer kanıtlar, bu hominidlerin en modern maymun türleri gibi esasen vejetaryen olduklarını ileri sürer. İnsanların etoburlardaki gibi sindirim sistemleri, keskin dişleri, yırtıcı tırnakları bulunmamaktadır. Eski insanlar diğer hominidler gibi bazen başka hayvanlar tarafından öldürülmüş olan etleri toplayıp yemiş olsa da, beslenme biçimleri belki de neredeyse tamamen bitki temelli yiyeceklerden oluşuyordu.

Yiyecek için daha büyük hayvanların avlanması, beslenmede etin artan önemiyle birlikte, özellikle son Buz Çağı'nda insanlar bitkisel yiyeceklerin elde edilmesinin zorlaştığı soğuk hava koşullarıyla karşılaştıklarında daha da mühim hale gelmiştir. Büyük ölçekte avlanma, hamile olan veya bebeklerini emziren kadınları etkili bir biçimde devingenliğin dışında tutmayı gerektirdiği için çok sert bir cinsel işbölümünü beraberinde getirdi.

Avlanma ayrıca çalışmayı andıran özgür insan aktivitesinin dönüşümünün erken izlerini görmüştür. Bu kısmen gerçekleşmiştir çünkü avlanma çok fazla uğraş gerektiriyor: 'Ortalama 240 kalorilik bitkisel yiyecek bir saatte toplanabilir, oysa avlanmanın yüksek başarısızlık oranını hesaba katarsak, bir saatlik avlanmanın sadece 100 kalorilik yiyeceği karşılayacağı tahmin edilmektedir' (Ehrenberg). Daha da önemlisi toplayıcılık bütün topluluk tarafından yapılmakta ve şarkı söylemek, muhabbet etmek ve çocuk bakımı gibi diğer sosyal aktiviteleriyle birleşmektedir. Avlanma diğer taraftan gizlenmeye ve sessizliğe dayanır ve kabiliyetli erkeklerin uzmanlaşmış görevi eğiliminde olmuştur.

Avlanma bir kere tespit edilmiş hale gelmiş olsa bile, elbette ki bu, bütün eski insanların her zaman et yediği anlamına gelmiyor. Hayvan krallığını katletme yolundaki kana susamış ilkelerin yaygın imgesi saçmadır. 'Ana beslenme biçimi et olan ve temel uğraşı avlanma olan Avcı İnsan' fikri 'büyük ölçüde 19. yüzyıl Batılı erkek antropologların ve 19. yüzyıl Avrupasındaki bir üst sınıf eğlencesi olarak avlanma durumunun merakının ve önyargısının bir yansıması olarak incelenmiştir' (Ehrenberg).

Sözde 'avcı-toplayıcı' toplumlar belki de toplayıcı topluluklar olarak tanımlanmalıdır, çünkü bitki, kabuklu yemiş ve tahıl toplamak birçok durumda avlanmadan daha temeldi ve daha yüksek oranda düzenli ve devamlı olarak açıklanmaktadır. Modern birçok toplayıcı topluluklarda, bitkisel yiyecekler aslında yiyeceğin yüzde 60-70'i kadınlar tarafından toplanmaktadır (Ehrenberg). Dünyanın dört bir yanında yaşayan toplulukların hayvanlar hakkında değişik fikirleri ve onlara değişik davranış biçimleri olmalıdır, fakat bizler onların arkalarında bıraktıkları kültürel el yapımı malzemelerden (mağara yazıları gibi) ve hala bugün benzer topluluklardan onların inançları ve uygulamaları hakkında bir sonuç çıkarabiliriz.

'Çoğu zaman için insanlar diğerlerine göre otonom ve dağınık gruplarda, aileler halinde (en geniş anlamda aynı kandan olanların oluşturduğu aile) yaşadılar'. Yaşam biçimleri aslında komünistikti. Satmak, satın almak, ücretli çalışmak, devlet ve özel mülkiyet yoktu: 'Eşyalar, değiş-tokuştan ve pazara konulduktan sonra tüketilmek için üretilmiyordu... Topluluk basit kurallara göre neyi ürettiyse onu dağıttı ve herkes bütün ürünlerden doğrudan yararlandı... Aktiviteler birlikte kararlaştırılırdı (aslında grup üzerindeki zorunluluklar tarafından zorlanarak) ve kararlar ortak alınırdı ve sonuçları herkes tarafından paylaşılırdı' (Dauvé & Martin).

Bu topluluklarda, insanlar ve doğal dünyanın kalan kısmı arasındaki ilişki modern ilişkilerden tamamen farklıydı. Sözde 'ilkel komünizm'de hayvanlar hakkındaki en kayda değer gerçek, şu ki onların hiç kimseye ait olmadıklarıydı. Kimsenin toprak, ağaçlar veya hayvanlar üzerinde özel bir sahipliği ve evcilleştirme yoktur. Bazı hayvanlar avlanıyor olsa da, bütün hayvanlar vahşi ve özgürdü. İnsanlar sadece doğadan neye ihtiyaçları varsa onu alırlar ve hayvanları avlamaları sınırlı bir temel üzerine kurulur. Her hangi bir hadisede gelişigüzel kitlesel hayvan kıyımı olmadığı gibi, topluluğun üretim fazlasını kullanmanın veya depolamanın hiçbir aracı ve üretim fazlasını satmak için kurulan hiçbir pazar yoktu. Topluluklar genellikle kendi çevreleriyle uyum içinde yaşayamaktadırlar; doğa onların evi ve onların koruyucusudur ve doğayı mahvetmek onların çıkarına değildir, örneğin hayvan türlerinin neslinin tüketilmesi gibi.

Hayvanlara eşya-mal olarak bakılmıyor, aksine onlara huşu, hayret, saygı ve korku duygularının bir karışımı gözüyle bakılmaktaydı. Onlara bizim emrimize sunulmuş türler olarak bakmak yerine, dünyayı insanlarla paylaşan ayrı varlıklar olarak görülürdü. Çoğu kez topluluklar belirli bir hayvanı kendi totemi olarak benimserlerdi; hayvanlara kabilenin atası veya koruyucusu olarak bile bakılabiliyordu ve hatta onlara tapılabiliyordu.

1.2 Evcilleştirme ve Tahakküm

İnsanlar ve diğer hayvanlar ve insanların kendi arasındaki ilişkiler, tarımın gelişmesiyle radikal olarak dönüştü. Tarım doğal dünyayla yeni bir ilişki biçimini kurdu: 'Toprağın kendisi üretimin araçları ve gezegenin türleri onun nesnelere haline geldi' (Zerzan). Bitkilerin işlenmesi ve hayvanların belirli bir yere tıklması olarak düşünülen evcilleştirme, göçebe yaşam biçiminin devletlerin, sınıfların, kentlerin, çalışmanın ve özel mülkiyetin yerleşik sistemleriyle yavaş yavaş yer değiştirmesi için anahtar bir dönüm noktasıydı. Bu anlamda, Zerzan, 'hayvanları ve bitkileri evcilleştirerek insanın zorunlu olarak kendisini de evcilleştirdiğini' savunur.

Bizler, tarıma insanın talihsizliğinin ve ilkel komünist Cennet'ten kovulmanın tekil sebebi olan 'ilk günah' rolünü atfetmekten kaçınmalıyız. Devletlerin ve sınıfların gelişimi çelişkili ve karmaşıktı ve binlerce yıldır vuku bulan uygulamaları ispatlamaya çalışmıştı. Bitkilerin ve hayvanların evcilleştirilmesi bu hikayenin önemli bir parçasıyken, bunun hikayenin tamamı olduğunu ileri sürmek istemiyoruz..

Doğrusu bazı arkeologlar bunun tarımı doğurmuş olan sosyal elitlerin acil bir durumu olduğunu ileri sürerler. Hodder'a (1990) göre 'Muhtemelen, sosyal ve sembolik anlamdaki evcilleştirme, ekonomik anlamdaki evcilleştirmeden daha önce ortaya çıktı'. Oysa toplayıcılık yiyeceğe (olduğu zaman) kolay ve doğrudan erişimi sağlarken, 'tarımsal emek harcanmasına dönüş ertelenmektedir' ; yiyecek elde edilebilir olmadan önce mahsullerin ekilmesi, hayvanların beslenmesi ve yetiştirilmesi gerekir. 'Bu şekilde, daha yoğun üretim tekniklerinin benimsenmesi, tarıma yol açarak, yeni ekonomik rejimin bağımlı hale geldikleri sosyal yapılar içerisindeki insanları tuzağa düşürdüğü toplumdaki egemen grupların çıkarlarına hizmet etmişti.' Bu anlamdadır ki, 'Vahşi sığırların ve daha genel olarak dışsal vahşinin evcilleştirilmesi toplumun kontrolü için bir metafor ve bir mekanizmadır'.

Tarımın bazı biçimleri özellikle radikal sosyal değişim olmadan binlerce yıl var olmuştur. Toplayıcılıktan çiftçiliğe geçişin M.Ö. 10,000 yıl önce sözde Bereketli İslam Âleminde (şu an Irak, İran, Türkiye, Suriye, İsrail ve Ürdün'ün bulunduğu topraklar) başlamış olduğuna ve M.Ö. 6000 yılına kadar bu bölgede tam oturmuş olduğuna inanılmaktadır. Bununla birlikte, sadece çok az sayıda hayvan hala avlanmadan elde edilen etten daha fazlasını elde edecek kadar beslenmekteydi. Çiftçilik, temel odağı saban yerine basit teknoloji kullanarak mahsül yetiştirmek üzerineydi; arkeologlar bundan bahsederken bazen aslında tarım yerine bahçeciliği kullanmışlardır. Gerçek değişimler yoğun tarımın gelişmesiyle (M.Ö. 3000 yıl öncesinden) Neolitik Çağın sonunda gerçekleşti. Hayvanlar yenice icat edilmiş sabanları ve yük arabalarını çekmeleri için, etleri kadar sütleri ve yünleri için de kullanılmaya başlanmıştır. İlk olarak, insanlar büyük hayvan sürülerini beslemeye başladılar. Sistemik olarak vahşi doğadan koparılmış ve sonra seçici bir biçimde yetiştirilerek, bu evcilleştirilmiş hayvanlar fiziksel olarak yavaş yavaş kendi vahşi kuzenlerinden farklılaşmıştır. Bunun sosyal etkisi muazzamdır. Camatte, 'özel mülkiyet ve değişim değeri fikrinin' ve ataerkilliğin yükselişinin 'hayvan çiftçiliği' uygulamasının dışında gelişmiş olduğunu iddia ediyor. Toplumda gereken emek miktarı tam bir yeni görevler alanıyla birlikte dramatik olarak artmıştır: otlak alanı açmak için ormanların temizlenmesi, hayvan yetiştirme ve satışı, süt sağmak, süt ürünlerinin işlemekten geçirilmesi, yün eğirme ve dokuma vs: 'çiftçilik ve yiyecek üretimi... bir kadının veya bir grup kadının karşılaştırmalı olarak

küçük gereçlerle yerine getirdiği karşılaştırmalı olarak bir dizi küçük görevlerden tüm nüfus için tam günlük bir uğraş olan bir dizi kompleks işleyişe dönüşmüştür' (Ehrenberg).

Cinsler arasındaki ilişkiler dönüştü. Emek talebi kadının daha fazla çocuk sahibi olmasını gerektirdi (toplayıcı toplumlardaki doğumlar üç veya dört arasında gerçekleşirdi). Emeğin yeniden üretilmesinde kadının çalışmasının yoğunlaşması onları diğer görevlerin dışında bıraktı. Avcılığın önemi azaldığı gibi erkekler daha önce kadınlar tarafından üstlenilmiş olan çiftçiliği gittikçe artarak kendileri üstlendiler. Kadınların sosyal pozisyonu, 'daha önceden zevk aldıkları eşit statülerini sürdürmedeki can alıcı bir faktör olmuş olan gündelik yiyecek üretimine artık çok fazla katkı sağlayamadıkları için' (Ehrenberg) azalmıştır. Ayrıca, bunun ilk olarak politik yaşamın manipulatif ve karışmacı bir düşünceye yükseliş sağlayan evcil hayvan sürülerinin yönetimi olduğu ileri sürüldü... Evcilleştirme bu nedenle sosyal hâkimiyetin diğer biçimleri için ilk örnek, bir şablon haline gelmiştir. Model, iyi bir çoban yöneticinin pastoral portresiyle bir piskopos gibi babacandı. Düşünceli bir efendiye itaat eden sadık, uysal hayvanlar tüm çalışanlar için bir örnekti (Thomas).

1.3 Servet olarak Hayvanlar

Evcilleştirmeden sonra hayvanlar veya en azından bazı türler artık özgürce koşamadılar. Şimdi onlar ancak birilerine ait olabilirler: Adam Smith, mahsullerle birlikte hayvan sürülerinin özel mülkiyetin en eski biçimi olduğuna işaret etmişti (Thomas). Bu mülkiyet sadece yiyecek üretmek ve giyim için kullanılmadı; ayrıca bir zenginlik biçimiydi. Evcilleştirmenin en erken aşamalarında 'Et tüketimi egemen iktidarın göze çarpan bir göstergesiydi. Ne kadar çok sığır kesilir, pişirilir ve yenirse, o kadar büyük bir insan olursun' (Spencer).

Evcil hayvanlar, bir nesilden diğerine aktarılabilen temel bir zenginlik biçimiydi... bir aile daha fazla sığır toplarsa veya daha iyi sabanlar elde ettiği için, kendi zenginlikleri ve komşularınıninki arasındaki gedik ilerleyen bir şekilde artardı... Toplayıcı toplumlarda önemsiz olan zengin ve fakir arasındaki fark büyür' (Ehrenberg).

Zenginliğin somut hali olarak korunmuş olan, acil tüketim için ihtiyaç duyulmayan hayvanlar diğer mülk sahipleriyle alışveriş edilirdi ve hatta para olarak kullanılırlardı. Pazarın bu erken aşamasında, Marx'ın Kapital'de gözlemlediği gibi, 'Para biçimi, yerli yabancılaştırıcı zenginliğin ana unsurunu oluşturan fayda nesnesine (mesela sığırlar) bağlanmış hale gelir'.

Hayvanlar grupların veya bireylerin mülkiyeti haline geldiği için, sadece satın alınıp satılmadılar, ayrıca çalındı ve onlar için kavga edildi. Avlanmanın gelişmesi bir öldürme makinesi gibi toplumun rolünün örgütlenmesi gerekirken, bunun sistematik olarak diğer insanları öldürmek için bir savaş makinesine dönüşmesi 'bir kereliğine insanlar hem zaman harcamaya değer hem de kolaylıkla çalınabilen bir kaynağa sahip olduğunda' meydana gelmiştir (Ehrenberg).

1.4 Kölelik

Hayvanlar ilk uygarlığın ortaya çıktığı zamanlarda çalışmaya zorlanmış birer köleydiler. Hayvanların, insanların kullanımı için sağlanan saf nesnelere hak gibi görülmeyle başladığı için, köleliğin başlangıcı tek kelimeyle hayvan statüsündeki belirli insan gruplarına atanmalarını gerektirdi. Marx'ın işaret ettiği gibi 'antik çağlarda başvurulmuş olan frapan deyimine göre, kölelik altında, işçi sadece *instrumentum vocale* [konuşma aracı] olarak, *instrumentum semi-vocale* [yarı-sessiz araç] olan bir hayvandan ve *instrumentum mutum* [sessiz araç] olan cansız bir araçtan ayırtedilebilir' (Marx, 1867).

Modern devirde, ırkçı ideoloji, köleliği yasallaştırarak siyah insanları insandan çok hayvan olarak tanımlamıştı. Kölelere 'nakliye esnasındaki korkunç koşulları, çocukların bu koşullarda nakledilmelerini ve ailelerinden koparılmalarını, sıcak demirlerle dağlanarak, tasma ve zincir takılmasını ve hatta tıbbi deneylerin yapılmasını' kapsayan uygulamaları görerek hayvanlar olarak muamele görmekteydiler. Köleler canlı stok pazarlarına göre biçimlendirilerek pazarlarda satılıyordu. Çağdaş deyişle, köleler pazarlarda 'hayvanları sattığımız gibi', uygunluk ve güçleri vs. için test edilerek satılıyorlardı. Zaptedilemez köleler 'at kırıcıların' vahşi atları evcilleştirdiği gibi ezilmeleri için 'zenci kırıcılara' gönderilirdi. 'Bu teknikler yeni değildi, bunlar çiftliklerde, canlı stok pazarlarında, laboratuvarlarda son birkaç yüzyılın üzerinde bir zamanda gelişmiştir'. (Et ve süt ürünleri: erkek iktidarının sembolü, cinsel hâkimiyet ve radikal ayırım, 1997).

Aynı şekilde, 'Hayvan evcilleştirmesi, suç işlenmesinin üstesinden gelmek için tekniklerin birçoğunu sağladı: kadınları paylamak için at başlıkları; kafesler, deliler için zincirler ve saman' (Thomas). Belki de bu listeye hapishaneleri de ve en son işkencedeki sığır dürtmelerinin kullanımını da ekleyebiliriz.

1.5 İnekler, erkek çocuklar ve Kızılderililer: İlkel birikim ve hayvanlar

Hayvan endüstrisi, özellikle sığır ve koyun çiftçiliği, dünyanın her tarafındaki kapitalist sosyal ilişkilerin yayılmasının merkezi olmuştur. Marx, kapitalizmin gelişmesi için, 'üreticiyi üretim araçlarından ayırmanın tarihi işlemi olan ilkel biriktirme' olarak tanımladığı merhametsiz bir yoksun bırakma sürecinin gerçekleşmesi gerektiğini savunur. Kapitalizm, tüm üretim araçlarının (ve toprağın) sermayeye ait olmasını ve nüfusun çoğunluğunun proleterleşmesini ister – yaşamlarını sürdürebilmeleri için ücret karşılığında emeklerini satan insanlar.

Kapitalizm öncesi toplumlarda, bu koşullar yoktu. Toprak ya kimseye ait değildi ya da birçok insanın sahip olduğu veya kullanabildiği toprak parçalarına sahip oldukları küçük parsellere bölünmüştü. Kendi yiyeceklerini yetiştirmeyi bilen insanların yiyecek için para kazanmaya gereksinimleri yoktu ve seçim şansı verilseydi çoğu fabrikada iş bulmayı istemezdi. Bunu değiştirmek için, köylülerin topraklarından 'fetih, köleleştirme, soygun [ve] cinayet' yoluyla zorla mahrum edilmeleri gerekirdi - 'bu hikâye, kendi kamulaştırmalarının hikâyesi, kan ve ateş içindeki insanoğlunun tarihi olaylarında yazmaktadır' (Marx, 1867).

Tarihsel kanıt, sadece kapitalizmin merhametsiz ilkel biriktirme metotlarına bağlı olduğunu ileri sürmez, fakat ilkel biriktirme metodunun hayvan endüstrisine bağlı olduğunu ileri sürer. İngiltere'de, 'köylülerni topraklarından zorla sürülmeleri' ve kamu toprağına çevirilmeleri süreci 15. yüzyılın sonlarına doğru başlamıştı. Fakat soyluluğı buna girişmek için motive etmiş olan şey nedir? Marx, bunun 'işlenebilir toprağı koyun yoluyla' dönüştürmeyi karlı yapan 'yün fiyatının yükselişi' ile gerçekleştiğinde netti. İnsanlar, Thomas More'un 'koyunun...insanların kendilerini midelerine indirdiği garip bir yerden bahsetmesine neden olarak, koyun için kendi evlerinden yol almaya sürülüyorlardı..

Bu sürece, özellikle 17. ve 18. yüzyıllarda ormanların temizlenmesi eşlik etti. Bu peyiyotta, 'et yeme ideolojisi (kalbi yücelten, kanın değerini arttıran, askerleri teşvik eden) 18. yüzyıl insanının oluşumunda kendi rolünü oynamıştı... Londra et tüketiminin gelişmesi, bilimsel yetiştirme uygulamalarının gelişmesiyle, paralı otoyolların ve anayolların uzamasıyla, bataklıkların kurutulmasıyla, ormanların kesilmesiyle birleştirilmiştir' (Linebaugh). Hayvanlar için otlak alanı açmak, ayrıca orman sakinlerinin mengene ile sıkıştırılmasına, 'kilise ve sarayların normal sosyal sınırlamalarından özgür' yaşayan işgalcilere doğrultulmuştur. (Thomas).

İskoçya'nın dağlık yerleri, sakinlerin koyun için evlerinden zorla yol aldırıldığı ve daha sonra geyik için dağlık yerlerin zenginler için bir avlanma yerine dönüştürüldüğü için, 19. yüzyılda

neredeyse tüm insanlardan arındırılmıştı. Dağlık yerlerin Temizlenmesine karşı çıkılmış fakat tahliyeler ordu tarafından tatbik edilmişti.

Amerika'nın soykırımsal sömürgeleştirmesi de, 1494'te ilk sığırı ve atları "Yeni Dünya'ya" getirmiş olan Columbus'la birlikte başlayarak karlı hayvanlarla birlikte yerlilerin yer değiştirmesinin önemli bir ögesi olmuştur. Hollywood'un kovboylar ve yerliler arasındaki destansı mücadelesinin miti tarihsel olarak doğru olmayabilir, fakat bu temel bir gerçeği dışa vurur. Yerli insanların yoksun bırakılmaları ve imha edilmeleri dinamiği çoğu kez onları sığırlarla değiştirmenin ümidiydi.

İnceden inceye ilk yoksun bırakmanın bazı kurbanları bu sürece yardımcı oldular. Örneğin Patagonia'da, Araucanian Yerlileri, sığır otlığı için yol olarak 1870'lerde toplandılar ve katledildiler. Bazı İskoçyalılar bu katliama 'Dağlık yerlerin temizlenmesi için sürgüne gönderilerek, kendi anavatanları için zulüm yaparak ve yüksek denizlere savrulularak, Falklands'da gelir sağlayarak ve sonra dünyanın diğer tarafındanki merhametsiz temizlikte yer alarak' yardımcı oldular (Wangford).

Sığır otlatma, sömürgeleştirme için önemli olan hayvan endüstrisinin tek göstergesi değildi. Kuzey Amerika'da özellikle kürk ticareti, Hudson Bay Şirketi'nin çok önemli rolü ile gösterildiği gibi önemliydi. Fredy Perlman'a göre, 18. yüzyılda 'Kürk Avrupa'nın petrolüydü. Amerika'daki Fransız İmparatorluğu kürk ile ilgilidir. Sibiry'a'da gelişmeye başlayan Rus İmparatorluğu kürk tuzakçılarının imparatorluğudur'.

İkel biriktirme metodu tarihsel olarak kaçınılmaz açık bir yazgı tarafından yürütülüyordu. Toprakta yaşayanları yoksun bırakmak için acil özendirici bir şeyin varolması gerekmiştir ve bu hayvanlardan elde edilen kazançlar tarafından sağlanmıştır. Bu anlamda hayvan endüstrisi yöneten sınıf için sonraki kazançların (proleteryanın yaratımı, mineral zenginliğine erişim etc.) gerçekleştirilmeyeceği ikel biriktirmenin bir başlangıç motorudur.

1.6 Hayvanlar ve fabrika sisteminin kökeni

Kapitalizm, verimli olmayan tüm hareketleri yok etmek için çalışma sürecini yoğunlaştırarak insanların dışındaki yaşamın son damlalarını sıkıştırmaya çalışır. 'Elin her hangi kontroledilemez hareketinin kökünden söküp atmasına, gözlerin yaratıcı olmayan bakışına, beynin istenmeyen başıboşluğuna' çabalar (Collectivities). Aynı şekilde hayvanlarla birlikte, amaç et veya diğer mallarla beslenmenin değiştirmesi ve onları makinelere çevirmek için son ürüne katkıda bulunmayan her şeyi yok etmektir.

İnsanlarla olduğu gibi hayvanlarla, fabrika sistemi karı arttırmak için vücudun hareketini kısıtlama niyetindedir. Fabrika çiftçiliği Roma zamanları tarafından çoktan oluşturulmuştu; Plutarch şöyle yazar 'bu turnaların ve kuğuların gözlerinin dikilmesi ve şişmanlamaları için karanlık yerlere kapatılmaları yaygın bir uygulamadır'. 17. yüzyılda İngiliz domuzları, kümes hayvanları ve kuzuları karanlıkta içeride hapsedilerek şişmanlatılmışlardır; 'Kazların, şayet ayak ağlarından yere çivilenirlerse kilo alacakları düşünülmüştür' (Thomas). Sonra şimdiki gibi, hayvanların hareketleri kısıtlanmıştır çünkü bu kalorileri yakar ve o nedenle kilo alımını yavaşlatırdı.

Aynı temel teknikler, tavuklar ve domuz yavruları için bireysel kafesler gibi yeni hapsedme metotlarının eklenmesiyle birlikte modern çiftçilikte hala kullanılmaktadır. Modern dönemde insanlar için fabrikanın gelişiminin fabrika çiftçiliğinin bu uzun tarihi tarafından etkilenmiş olması fazlaca beklenen bir şey olarak görülmektedir. Fabrika sisteminin amacı insan vücutlarını kendi hareketlerinin kontrolünü arttırmak için tek bir yerde yoğunlaştırmaktır. Fabrika çiftliklerinden

temel farkı, insanların günün sadece bir kısmında hapsediliyor olmasıdır; kapitalizm insan vücutlarının onlardan çekip alabileceği emeği yükseltmek için daha uzun süre dayanmasına gereksinim duyar. Hayvanlarla, amaç onları kısa zamanda kesmek için şişmanlatmaktır ; yedi yıllık doğal hayatı olan ızgaralık piliçler sadece 7 haftalıkken katledilirler.

Montaj fabrikası üretiminin kökenleri 19. yüzyılın sonlarında depolarında yatmaktadır: 'Paketleme evlerini, taşıyıcı kemerleri onlar icat ettiler' (Rifkin). Bir et paketleme şirketinin finanse ettiği bir 1942 yayını, şöyle der: 'Hareket eden bir zincirden veya bir taşıyıcıdan başaşağı asılmış olan katledilmiş hayvanlar, her biri ¼'lük işlemde bazı belirli adımları yerine getiren işçiden işçiye geçer. Bu yöntemin randımanlılığı otomobillerin monte edilmesindeki gibi birçok endüstri tarafından benimsenmiş olmasıyla kanıtlanmıştır'. Henry Ford, otomobil montaj hattı fikrinin, Chicago ambalajcılarının soslu siğir etinde kullanmış oldukları baştan yukarıda olan tekerlekli servis masasından genel bir biçimde geldiğini kabul etti' (Adams).

Carol Adams'ın gözlemlediği gibi, mezbaha, Upton Sinclair'in "Ormanı" ve Bertolt Brecht'in "Ağılların Aziz Joan'ı " gibi çalışmalarda 'modern kapitalist toplumuda işçilere ganimet muamelesi' olarak kullanılmıştır. Tarihsel bağlantı bir yana, hem hayvan hem de montaj hattı işçisine, hayvanların bedenlerinin parçalanması 'kişinin çalışmasının parçalanmasıyla' tekrarlanırken, 'yaratıcı, bedensel, duygusal gereksinimleri görmezden gelinen uyşuk, düşünemeyen bir nesne olarak' davranılmıştır (Adams).

1.7 İyi Yetiştirme: üretimin genetik yoğunlaştırılması

Jacques Camatte sermayenin insanlaştırılmasından bahsetmiştir ki bununla sermaye insanoğlunu kendi imgesinde yükseltir: 'Sermaye insanoğlunu evcilleştirerek otonom hale gelir. İnsanı çözümledikten-ineden inceye incedikten-parçalara ayırdıktan sonra, sermaye insanı kendi sürecinin bir işlevi olarak yeniden düzenler'. İnsanlarla birlikte, bu süreç sadece ideolojiyle tamamlanmaz, aynı zamanda vücudu disiplinli rejimler silsilesine maruz bırakarak tamamlar: okul, hapisane, fabrika.

Hayvanlarla şeyler, daha üretken olmalarını sağlayan hayvanların fiziksel bedenlerinin değişimleriyle bir adım ileri bir aşamaya gitmiştir. John Zerzan'ın anlattığı gibi, hayvanların bu biçimde ayrımcı yetiştirilmesinin uzun bir tarihi vardır: 'hayvanların evcilleştirilmesi...doğa seleksiyona meydan okur ve kontrol edilebilir organik dünyayı yozlaştırılmış yapay bir düzeyde yeniden düzenler... Özgürlük durumundan çaresiz parazitlere dönüştürülmüş olan bu hayvanlar hayatta kalmak için tamamen insana bağımlı hale getirildiler. Bir kural olarak evcil hayvanlarda beynin büyüklüğü, büyümeye daha fazla ve aktiviteye daha az enerji harcamaları için üretilmiş numuneler olarak diğerlerine nazaran daha da küçülür. Uysal, çocuksulaştırılmış, muhtemelen koyunlaştırılmış, en evcil sürü memelileri; yaban koyununun olağanüstü zekâsı onların evcilleştirilmiş kopyalarında tamamen kaybolmuştur. Evcil hayvanlar arasındaki sosyal ilişkiler en ham temellere düşmüştür. Yaşam devrinin üretken olmayan kısımları mümkün olduğu kadar azaltılmakta, kur yapmalar azalmakta ve hayvanın kendi türünü tanıma kapasitesi zayıflamaktadır'.

Yirminci yüzyıl, öjeni (insan ırkının soyagekim yoluyla islahına çalışan bilim dalı) hareketinin savunmuş olduğu gibi, hayvan yetiştirme tekniklerini insana uygulama girişimlerini görmüştür. Zorla sterilizasyona ve diğer çabalarla beslenmeye 'uygun olmayan' ve sakat olanları durdurmak için başvurulmuştur. Buna Nazi Almanyası'nda en merhametsiz kararlılıkla başvurulurken, öjenik programlar sosyal demokrat İsveç'te ve diğer yerlerde de uygulanmıştır. Britanya'da, öjeni sistematik olarak uygulanmamış olabilir fakat fikirleri bu yüzyılın başlarında yöneten sınıflar arasında çok etkiliydi ve çeşitli devlet siyasetlerini etkiledi. Örneğin, Marie Stopes gibi doğum kontrolünün öncüleri kısmen bu gibi endişeler vasıtasıyla harekete geçtiler.

Seçici hayvan yetiştirme bir dizi genetik/biyo-teknolojik metot yoluyla şimdi incelik kazanmıştır. Hayvan türleri yabancı organ nakli (türler arası organ nakli), ilaç üretme (genetik olarak mutasyona uğramış hayvanlardan ilaçlar ve başka ürünler üretme) ve artan yiyecek üretkenliğini geliştirmek için genetik olarak manipüle edilmektedirler. Sonuncusunun örnekleri, tüysüz tavuklar ve yağsız et üretmek için kendi yağ hücrelerine saldıran bağışıklık sistemleri olan hayvanları geliştirme girişimlerini içerir.

Yaşamın metalaştırılmasındaki bir sonraki harekette, Avrupa Parlamentosu geçenlerde genetik olarak mutasyona uğratılmış hayvan ve bitkilerin patentlenmesini oylamıştı. Biyo-teknoloji şirketleri 'icat ettikleri' mutasyona uğratılmış bir hayvanın kendine ait bir özel mülkiyeti olduğunu iddia edebilir.

Camatte, kapitalizmin olası uzun vadeli gelişiminin 'insanın mutasyonu veya türün değişimi: Homo Sapiens türünün tüm özelliklerini kaybetmiş olan mükemmel bir biçimde programlanabilen bir varlığın üretimi' olacağını önceden tahmin etmiştir. Eleştirel Sanatlar Topluluğu, 'çeşitli sosyal gruplardan bireylerin ve sınıfların pan-kapitalizmin (üretim, tüketim ve düzen) saplantı derecesindeki rasyonel zorunlulukları altında daha randımanlı işleyebilmeleri için kendi vücutlarının yeniden düzenlenmesine boyun eğmelerine mecbur edildiği için' bunun çoktan başlamış olduğunu öne sürer. Yakın zamanda mekanizmalar 'elektro-mekaniğin ve organığın harmanlanması', yeni öjeniler (genetik elemeye bağlı) ve ruh halini kontrol eden ilaçlar olacaktır. İnsan klonları ve cyborglar bilim kurgunun karakteristikleridirler, fakat teknolojiler, sınıflı toplumun ileriki bir aşamasında insan bedenlerini değiştirme girişiminde kullanılacak olan hayvanlarla birlikte gelişmektedir.

1.8 İmha

İnsanlarla olduğu gibi, üretken süreçle kazançlı bir şekilde bütünleşemeyen hayvanlar basit bir şekilde atılırlar. Evcilleştirme türlerin çok kısıtlı bir miktarına odaklanmıştır; tamamen evcilleşmemiş olan diğerleri eğlenceli katliam için korunmuştur (geyik gibi). Fakat bir çok diğer tür gezegenin biyo-çeşitliliğini tehdit edecek bir şekilde tamamen imha edilmektedir. 'Koloniye ait Hindistan ve Afrika'da, İngiliz yiğitliğinin çiçeği büyük oyun katliamın gerçek sefahatine düşkünlük göstermiştir'. Güney Amerika'da, kurt 'evcilleştirilmiş doğanın sembolü haline geldi' ve Avrupa'da 1850 ile 1880 yılları arasında 75 milyon bufalo avcılar tarafından imha edildiği gibi çoğu bölgede imha edildiler (Thomas). Her durumda, kitlesel katliam tanrısal olarak onaylanmış olan yabanılığın uygarlığa dönüşümünün bir parçası olarak görüşmüştür.

Aynı imha düşkünlüğü, 1898'deki Amerika Birleşik Devletlerinin fetihinden sonra "goo-goo avlarının" kurbanları olarak Avustralya'nın Aborjinleri veya Filipinlerin yerli nüfusu gibi hayvan olarak tanımlanmış insanların avlanmasını sağlamıştır. Birçok diğer hayvan türü yaşam alanlarının yok edilmesi ve parçalanması yüzünden yok oldu. Hayvan endüstrisi çoğu kez, özellikle ormanları otlak alanı açmak için temizledikleri zaman kırılğan yerel eko-sistemlerin mahvedilmesine doğrudan katılmaktadır.

Bugün en son tehlikede olan türlerin hayvanat bahçelerinde muhafaza edildiğini görmeye alıştık. Bu hayvanat bahçelerinin kökeni, bir çok yarattığı imha etmiş olan aynı kolonici zihniyetin bir parçasını oluşturur: 'hayvanat bahçesindeki hayvanın dehşet verici manzarası tarihsel olarak 'İngiliz egemenliğinin uzak topraklar üzerindeki ve doğal dünya üzerindeki insan hakimiyetinin eşzamanlı simgeleri olarak' (Ritvo) hizmet eden esir hayvanlarla birlikte kolonici veya emperyalist iktidarın dehşet verici bir manzarası olarak algılanmalıdır' (Baker).

1.9 Hayvan Deneyleri

Hayvan deneyi 17. yüzyılın sonlarından bu yana bilimsel uygulamaların bir parçası olmuştur. Bugün hayvanlar üzerindeki deneyler diğerleri, özel şirketler, akademik kurumlar ve ordu arasında çok geniş ölçekte gerçekleştirilir. Ciddi olarak kimse bunun hayvanlara istip çektiğini inkâr edemez, fakat karşı iddia bunun insan ihtiyaçlarını karşılmasına katkıda bulunduğu iddiasıdır. Belirli bir deneyin mi yoksa deneylerin türünün potansiyel olarak faydalı mı olduğu üzerine tartışmak asıl meseleyi kaçırmaktır: hayvan deneylerinin bir parçası olduğu kapitalist ilerleme bir sahtekârlıktır. Basitçe koyulmuştur ki, bu sermayenin hizmetindeki bilimin yaşamlarımızı daha kolay, sağlıklı, uzun yapacak olan asla bitmeyen bir dizi ürünü dağıtacağı mitidir.

Aksine, hayvan zulmünün şiddetlendirilmesi çoğu kez insanın tahakküm altına alınmasının tekniklerini geliştirmek için doğrudan katkıda bulunur. Bazı durumlarda bu aşikârdır. Klasik örnek askeri araştırmadır. İngiltere’de, Wiltshire’da Porton Down’daki Savunma Değerlendirme ve Araştırma Dairesi’de (DERA) deneylerde hayvanların kullanımı 1990’larda sağlam bir biçimde domuzları ve maymunları içeren ve bir dizi biyolojik savaş deneylerini içeren deneylerde daha da artmıştır.

Bazı yeni ilaçların hayvanlarda denenmiş olmasına rağmen bazı kişilere fayda sağladığı doğru olabilir. Fakat Dünya nüfusunun çoğunluğunun yoksul olduklarından dolayı ulaşmalarına izin verilmeyen oluşturulmuş iyi tedavi yöntemlerinin bolluğu söz konusudur. İnsan sağlığı için savaşım verdiklerini iddia eden aynı ilaç firmaları kendi patentlerindeki ürünleri karsız bir temelde elde edilmeleri yerine insanların ölmelerine izin verirlerdi. Yeni ilaçlar için yapılan araştırmalar tıbbi problemleri çözmek yerine karların arttırılması içindir. Herhangi bir durumda insan sağlığını düzeltmek sadece bol hap meselesi değildir; insanlara yardım etmenin en verimli yolu, bugün ihtiyacı olup da edinemeyenlere temiz suyu, sağlık önlemlerini, yiyecek ve temel tıbbi bakımı sağlamaktır. Yeni yaşam yükseltme mallarının umuduna dayanan endüstriyel süreç esasen hasta sağlığı kendisi üretir. Yeni ilaçlar sadece zulüm gören hayvanlar da değildir; aynı zamanda havayı ve suyu kimyasallarla zehirleyen daha fazla fabrika, daha fazla insan için daha fazla çalışma saati ve stresten ıstırap çekmesi, depresyon, tekrarlanan gerilmeler ve uygarlığın diğer hastalıkları anlamına da gelirler.

‘Kapitalizm neden hayvanlar üzerinde deney yapar?’ sorusunun cevabı ‘çünkü onlar bunu insanlardan elde edemezlerdir’. Fakat istisnalar vardır - Porton Down 1919’da kurulduğundan beri, testler sonuçları doğru dürüst bildirilmemiş olarak birkaç avanta için içinde bulunmaya kandırılmış olan, en çok askeri “gönüllülerden” 12,000’den fazla insan üzerinde denenmektedir. Test edilmiş maddeler sinir gazını, şarbonu ve LSD’yi kapsıyordu. Yüzlerce eski hizmet adamı, sonuç olarak deri ve göz hastalıkları, böbrek ve karaciğer hastalıkları ve depresyonu kapsayan sakatlıklardan ıstırap çektiklerini iddia etmektedir. 1950’lerde sinir gazı Sarin testinin 20 yaşındaaskere alınmış olan Ronald Madison’un öldürüldüğü daha yeni ortaya çıkmıştır (Guardian, 20.8.99).

1.10 Eşya fetişizmi ve et

1998’de iki domuz Wiltshire’daki bir mezbahadan Avon Nehri’ne karşıya yüzerek geçerek ve çevredeki kırlara koşarak kaçmıştı. Bir haftalık kaçırları esnasında, Tamworth İkilisi hararetli medya sirkinin bir odağı haline geldi; yakalandıklarında mezbahaya verildiler ve bir gazete domuzu sahiplerinden satın aldı ve onlara güvenli bir yuva buldular. Bu domuzlara karşı özel duygusallaşma ve diğer domuzların eşzamanlı olarak kitlesel tüketimi arasındaki çelişki sadece Marx’ın eşya fetişizmi teorisi referans alınarak açıklanabilir.

Eşya fetişizmi, eşyaların gizli çalışmanın ürünü olarak kendi yaşamlarını kökenleriyle doldurduğu bir süreçtir. Bu, kökenleri süpermarket paketlemesi ve dilbilimsel geride bırakma (domuz değil domuz eti, inek değil sığır eti gibi) tarafından sistematik olarak reddedildiği hayvan ürünlerine ilişkin olarak bilhassa geliştirilmiştir. Bu sırasıyla, bu hayvan eşyaları çevresinde yarı-sihirli sembolik bir dizi anlamın dolaşımı için bir boşluk açmıştır. Et fabrika çiftliklerin ve mezbananın ürünü olarak görülmemekte, erkekliğin simgesi ("gerçek erkek et yer") veya ulusal bir totem olarak görülmektedir. Büftek, boğazın karşısında hiçbir şey 'rosto eti kadar tamamen İngiliz' değilken, Fransa'da 'vatansever değerlerin göstergesidir: et onların savaş zamanlarında yükselmelerine yardımcı olur, Fransız askerlerinin cesetlerinin ta kendisidir' (Barthes).

Son zamanlarda bu fetişizm, sağlık korkularından kaynaklanan hayvan üretim süreci hakkında ifşa edilenler tarafından kırılmaktadır. Fransa'da, hayvan leşlerinden, lağım suyundan ve işlemiden geçirilmemiş sudan gelen kan ve sakatat, kümes hayvanlarının ve domuzların beslenmesinde kullanıldığı ortaya çıkmıştır; Belçika'da kümes hayvanlarında dioksin kirlenmesi bulunmuştu. Britanya'da kirli etten E.Coli yiyecek zehirlenmesi, ek olarak ineklerin tavuklardan kalanlardan yapılan protein haplarıyla beslenmesine bağlı olarak ineklerde (ve bazı insanlarda) BSE salgını olmuştu.

Sağlık etkisi et yiyenlere bağlanmaktadır. Mikrobiyolojik yiyecek güvenliği üzerine İngiliz hükümetinin istişari komitesi bile son zamanlarda tarım endüstrisinde antibiyotiklerin aşırı kullanımlarının 'felaket getiren sonuçları' konusunda uyardı (Guardian, 19.8.99). Büyümeyi ve hastalığı önlemek için bütün hayvan sürüleri için rutin emirleri hızlandırmak için ilaçların kullanımı antibiyotiklere dirençli mikro-organizmaların geliştirilmesine öncülük etmektedir.

Bunlar yalnız başına kapitalizmin et üretiminin problemi midir? Şüphesiz kara susamış olmak temel bir faktördür ve belirli uygulamalar düzeltilebilir ve gerçekten düzeltilmektedir. Fakat bugünkü ölçekteki gibi et üretimi yoğun tarım endüstrisi olmadan mümkün olmayacaktı. Hayvan kesimiyle, kanla ve cesedi yemeyle ilgili endüstriyel bir süreci daimi olarak sıhhi hale getirmenin ne kadar mümkün olabileceğini konusunda bir sınır vardır.

Et yemek eğer insan ihtiyacını karşılıyorsa, bu ihtiyaç birçok insan kültürünün ve gittikçe artan orandaki bireylerin hissetmediği bir ihtiyaçtır. Bu kesinlikle buna bağımlı olan büyük yiyecek şirketlerinin bir ihtiyacıdır. Modern kapitalizmde, insanlar, hayvanlar ve çevre üzerindeki kendi etkisine bakmayarak pazarlama tarafından sürekli olarak desteklenmesi gereken, sigara içmek gibi bir ihtiyaçtır.

1.11 Avlanma ve sınıf gücü

Antik köle devletlerinde, avlanma 'yönetenlerin daha fakirler üzerindeki hâkimiyetlerini ilan etmek için gittikçe artan bir fırsat' haline geldi (Serpell). Roma Sirklerinde, İmparatorlar aslanları, filleri, ayıları ve timsahları kapsayan yakalanmış vahşi hayvanların kitlesel olarak katledilmesine katılır ve denetlerdi. Okçular sirk sahnesine yakın oturma yerlerinden hayvanların vurulmasının ayrıcalığına sahip olmak için para öderlerdi. Birbirlerini öldüren gladyatörler veya işkence edilen kâfirler de eğlencenin parçasıydılar.

Avlanma, modern Britanya'daki yöneten sınıf iktidarının bir göstergesi olarak benzer bir işlevi yerine getirmişti. 18. yüzyılın büyük bir bölümünde, tilki avı 'ağaçlık arazilerin toprak sahiplerinin (ağaları) ve çiftçilerinin rasgele ve düzensiz uğraşydı'. 18. yüzyılın sonları, 19. yüzyılın başlarında kendi toprakları ile düzenli avların gelişimi, tilki avının büyük toprak ağaların benzer boş zaman uğraşları haline gelmesiyle gerçekleşir. Üst sınıf erkeklerinin sosyalizasyonunun bir aracı olmasının yanında, tilki avı 'yerel toplumdaki ünlerini yeniden doğrulamıştır' (Colley).

İlginç bir şekilde av lobilerinin bu sürecin tarımsal yollarını savunma iddiası ileride zenginin çıkarına kırım arka plana atılacağı görüşü kabul edilmiştir: 'Büyük Britanya'nın çok doğal manzarası toprak ve maddenin adamlarının boş zaman önceliklerini sürdürmekte şimdi yeniden düzenlenmiş ve yeniden planlanmıştır. Çitler yıkıldı, hendekler dolduruldu, kanallar ve köprüler inşa edildi, kiracıların gizliliği, zavallı yenmeyen tilki uğraşındaki her şey saldırıya uğradı' (Colley).

Yirminci yüzyılda avlanma aristokrat olmayan zenginin, daha geleneksel zengin çevrelerle sosyal bütünleşmesi için bir araç sağlamıştı ve bu esasen kralliyet ailesinden başlayarak aşığıya doğru zengin ve güçlülerin bir uğraşı olarak kalmıştır.

Buna rağmen, şimdi avlanmayı ortadan kaldırmak yöneten sınıfın bütün olarak çıkarlarını tehdit etmeyecektir. Sermaye daha kişilikdışı olmaya başlıyor ve yapışkan bir egemen sınıfı yaratmak için avlanma tarafından sağlanan bir çeşit sosyalizasyona bağımlı değildir. Aslında ancak bireysel olarak zengin insanlara bağımlıdır – en zengin 200 aile kapitalizmin bir parça üretimine dokunmadan yok edilebilir. Yöneten sınıf iktidarının bir göstergesi olarak, avlanma yüksek teknolojiyle yayılmış savaşın modern görünümüyle karşılaştırılırsa önemsiz bir dipnottur. Bu bağlamda, avlanma şimdi ahlaki bir mesele olarak ele alınabilir ve yöneten sınıfın kesimleri tarafından bile karşı çıkmıştır. Bunu yazarken, İngiltere'de bazı avların yasaklanmış olma ihtimali daha olası hale geliyor.

Bu gibi hareketler, yöneten sınıfın ve destekçilerinin kırsaldaki kesimlerinden direnişle karşılaşacaktır. Avlanmayı savunma hareketi, tilkilerinin öldürülme hakkının nasıl toprak sahiplerinin çıkarlarının (düzensizliğe ve avareliğe karşıtlık) savunmasının geniş bir gündemine bağlı olduğunu tamamen açıkça ortaya serer. Aristokratik himaye altındaki şiddetli bir küçük-burjuva çiftçilerinin ani tepkisini salıverme tehlikesiyle, avlanma yanlısı Kırsal Alan Sözleşmesi yeni oluşan (iktidarı ele geçirmenin hiçbir şansı olmasa da) klasik bir faşist hareketi anımsatır, özellikle de kırsal hayatı benimseyen sağcı popülistleri... 'Kırsal alan her şeyin geleneksel olarak İngiliz olduğu bir yer olarak görülür... Beyaz, kültürlü, vatansever, heteroseksüel, aile merkezli, siğir eti yiyen, muhafazakâr (Animal dergisi).

1.12 Hayvanlara Karşı İşçi Sınıfı Şiddeti

Şirketlerin hayvan sömürüne ek olarak, zulmün, sömürünün ve yok edişin daha dağınık bir alanı bulunmaktadır. Kısmen bu ekonomik zorunluluklarla yönlendirilmektedir –aşırı yoksullukla dışlarını satmak için bir fili yasak bölgede avlamak arasında bir seçim yapılırsa, hayvanların mutluluğunun birçok insanın önceliklerine göre hemen hemen daha düşük olacağı şaşırtıcıdır. Fakat üzerlerinde iktidarı oldukları –hayvanlar veya çocuklar- tarafından yaşadıkları hüsrani gösteren güçsüz bir unsur da vardır. Marx bir yük hayvanı veya bir araç olarak muamele gören kölenin 'birine acımasızca ve diğerine hasar verici bir şekilde davranmanın ona farklı hissetmenin hoşnutluğunu verdiğine' işaret etmişti (Marx, 1867).

Tahakküm ilişkilerini öğrenmek bazı çalışan sınıf erkeklerinin hayvanları neden öldürmekten zevk aldıklarını kısmen açıklar. Tilki avı bile, zengin tarafından ve zengin için organize edilirken, ödenmiş ve ödenmemiş teriyer erkeklerinin ve av takipçilerinin zıt sınıflardan bir karışımın katılımına dayanır. Bu Londra'daki Hyde Park'ta avlanma lehine kitlesele mitingle açığa çıkmıştı (1997). Bunun bir çeşit zıt sınıfların kendiliğinden kırsal isyanı olarak öne sürülmesi aslında onun gözler önüne serdiğini şeyi gizlemişti: kırsal ekonomide halen varolan yarı feodal himaye ilişkileri. Halen birçoğu ödenmiş veya iştirak etmeye zorlanmış iken, ülkede en uzun çalışma saati ve en düşük ücretlerle yüzyüze kalmış olarak kırsalda çalışan sınıfın kendi sefalet durumumlarını korumaları için patronlarının safını tutmaya hazır dırlar. Louise Michel'in 'insan, hayvanlara karşı kendilerine tahakküm uygulayanlara sinen insanlardan daha yırtıcıdır' görüşünü hatırlayalım.

1.13 Hümanizmin Ötesinde

Hayvanların insan hâkimiyeti her ikisinin de insanı yaratılışın merkezi, hayvanların kralı, doğada fakat onun olmayan gibi gösteren Hıristiyanlık ve hümanizm tarafından savunulmuştur. İnsanlar ve hayvanlar arasındaki sınır kesin ve sertçe güvenliği sağlanılmıştı. Evcil hayvan bulundurmanın yaygın olarak görünmesinden önce, hayvanlarla herhangi yakın temas şüpheliydi: "İngiltere'de yargılamaya getirilmiş iyi belgelenmiş büyü davalarının en azından yarısında, suçlu, bir veya daha fazla hayvan arkadaşına sahip olduğu ve sevgi gösterdiği gerçeğiyle ilişkisi olduğu gösterilmiştir" (Serpell).

Bu göstergede "insanlığın" inşası insanın gereksinimlerinin ve arzularının önlenmesi ve inkârını içermektedir. Bu yüzden insan yaşamının tüm kategorileri, seks, dans etme ve çıplaklık gibi, ahlakçılar tarafından tarihin başından sonuna kadar "hayvani" olarak alenen suçlanmıştır. Çizginin dışına çıkan kadınlardan köpekler, orospular, huysuzlar, kavgacılar veya inekler olarak bahsedilebilirdi (Arkangel).

İtalyan sosyalist (ve evcilleştirmeyi savunan kişi) Antonio Gramsci beğenerek şöyle yazdı: "Endüstriyelizmin tarihi her zaman devam eden bir mücadele olmuştur. İnsanlıktaki "hayvanlığın" ögesine karşı. Bu, doğal (i.e. hayvan ve ilkel) güdülerin yeni, daha karmaşık ve katı normlarına ve tür alışkanlıklarına maruz bırakmanın çoğu kez acı dolu ve kanlı olduğu, endüstriyel gelişmenin zorunlu sonuçları olan kolektif yaşamın gittikçe artarak karmaşıklaşan biçimlerini olası kılabilen eksiksiz, hassas ve kesintisiz bir süreçtir" (Prison Notebooks).

Sermayenin değerlerinin daha az içine işlediği kültürlerde, bu hayvanlık alçaltıcıdan ziyade takdir edilen bir şeydi. Bu yüzden Mali'deki Dogon insanların bir yaşlısı bir keresinde şöyle dedi: "Hayvanlar insanlardan üstündür çünkü çalıya aitler ve çalışmak zorunda değiller. Çoğu hayvan insanın acılarla sıkı çalışarak yorulmasıyla büyüttüklerinden kendilerini beslerler" (Horniman).

Gerçekte vahşi yaşam, bir ilham ve "evcilleşmiş" toplum ile zıt olarak insan toplumunun örtük eleştirisini sağlar. Tüm hayvanların sosyal yaşamlarını hayatta kalmak için sürekli bir savaşa eşitmişçesine resmini yapan çabalara rağmen, kediler veya köpeklerle birlikte olan herhangi biri onların yaşamlarının büyük bölümünü oyun oynamak ve etrafta tembellik etmekle harcadıklarını bilir.

Fredy Perlman'ın hayvan aktivistesinin yabancılaşmış emeğin zıttı olduğunu, daha çok "ilkel komünist" toplumlardaki insan aktivitesi gibi olduğunu gösterdiği gibi: "Yumuşak meyvelerin yanındaki ayıyı bir zaman izleyen ve hareket mühendisi saatin ne zaman yumruklanacağını bilemez... Ayı çalışma ve oyun arasında hiçbir ayırım yapmaz. Eğer mühendis bir hayale sahipse, ayının meyvelerin koyu kırmızıya döndüğü andan neşe deneyimlediğini ve ayının hareketlerinin hiçbirinin işe yaramadığını söyleyebilir".

"Vahşi" özgüre (veya özgür olacıklara), göstericilerin yabankedisi grevciler kadar hayvanlar ve militan işçiler gibi suçlanmış olmaya devam ettikleri gibi aktarılmış bir hakeret kalır. Ama bunun adil yanı şu ki, kurtuluş olarak vahşilik fikri başkaldıranlar ve asilerin imgelemlerinde her zaman olacaktır ('uykudan sonra aslanlar gibi yükselmek.' - Shelley). Eğer, 1530'da Martin Luther'e ve 1891'de XIII. Pope Leo'ya göre özel mülkiyet insan ve hayvan arasındaki zorunlu bir fark ise (Thomas), "insan doğamızı" silkip atmaktan mutlu olmalıyız.

1.14 Kapitalizm ve Bugün Hayvanlar

Sınıf toplumunun önceki evrelerinde, hayvanlar servetin ve bazende değiş tokuşun ana şekliydiler. Kapitalizmin sonradan gelen gelişimi ilkel toplayıcılığa bağlıydı ve dünyanın birçok parçasında insanları topraktan temizlemek için güdüleri sağlanmış hayvanların ekonomik olarak sömürülmesinin karşılığıdır. Erken kapitalizmde, hayvanlar hala ana nakliyat yöntemini sağlıyorlardı ve tamamen ekonomiye merkezlidirler.

Bugün kapital çeşitlenmiş ve hayvan endüstrisi birçok endüstrinin arasında yer almıştır. Bazıları şüphesiz kapitalin hayvanları sömürmesi için zorunluluğu olmadığını ve sürekli olarak "zulmden arınmış" bir kapitalizmin mümkün olduğunu tartışıyorlar. Gerçekten bu görüş hem hayvanları özgürleştiren piyasa güçlerinin kapitalist yanlısı savunucuları, hem de hayvan sömürüsüne muhalefetin kapitalizme hiçbir tehdit sunmayacağını bir "kanıtı" olduğunu söyleyen anarşistler ve komünistler tarafından paylaşılmış gözükür. Elbette hayvanlara bağlı olmayan kapitalizmin kuramsal bir modelini hayal etmek mümkündür, fakat bu aslında gerçek tarihsel süreçlerin bir sonucu olarak ortaya çıkmış var olan kapitalizm ile bir soyutlamayı karıştırmaktır. Benzer olarak ırkçılığın veya kadına baskının olmadığı bir kapitalizm hayal edebiliriz, ancak bunların her ikisi de sermayenin egemenliğini ve aksine yüzeysel değişimlere rağmen var olmaya devam etmesini sürdürmede çok önemli bir rol oynamaktalar.

Hayvanların sömürülmesinin şu anda yalnızca sermayeye karşı uçta bir endişe olduğunu düşünmek bir hata olacaktır. Hayvan deneylerine parasal kaynak sağlayan şirketler dünyanın en büyük çok uluslularının bazılarıdır. Tarım ticareti giderek daha çok sermayeleşiyor. Geçmişte sermaye çoğunlukla göreceli olarak bağımsız çiftçilerce yetiştirilen hayvanlardan yapılmış ürünlerin perakende satışı ve üretimine yatırım yapıyordu. Bugün çiftçiler büyük şirketlerin hayvan endüstrisinin her evresini ele geçirdiklerinden işin dışına çıkıyorlar. Örneğin, bir şirket, Grampian Ülke Yiyecek Grubu, İngiltere'de yenilen tavukların üçte birini sağlıyor (yılda 200 milyon). Çiftçiliğe doğrudan ortak ilgi duyan sermaye yeni biyoteknolojik sınırını genişlettikçe hızlandırılmış olacak.

Hayvan endüstrisi dünyanın birçok parçasında toprak kullanımını egemenliği altına almaya devam ediyor. Britanya'da tarım arazisinin %80'i doğrudan veya dolaylı olarak et ve mandıra üretimi için kullanılıyor (Spencer). "Üçüncü Dünya"nın birçok parçasında, yiyecek üretimine yerel ihtiyaçları karşılamaktan ziyade Batı'daki hayvanların beslenmesi için satılmak adına tahılların artırılmasıyla hâkim olunuyor. Fabrika çiftliklerindeki hayvanlar, sık sık su ve toprak kirliliğine sebep olan çok miktarda atık üretiyor.

Marksist koşullarda, et üretimi takas-değerini arttırmak için kullanım-değerinin yıkımını temsil eder. İnsanları beslemekte kullanılabilen yiyecek karı arttırmak için hayvanları beslemek yerine kullanılır. Bunun sağladığı enerji ve besinin çoğu (ekonomik bir başış açısından) doğrudan kas içerisine taşımaktan ziyade sığıcı canlı tutmak için harcanılır. 10 dönüm arazi soya fasulyesi beslenmesinde 61 insanı, mısır beslenmesinde 10 insanı, fakat sığırdan elde edilen ette 2 insanı destekleyecektir. Sığırlar bu yüzden kapitalizm tarafından sabit sermayenin bir şekli olarak arttırılmış artı değeri sağlayan bir ürün (et) üretmek için canlı veya ölü emeği tüketerek kullanılırlar.

McDonalds kapitalist büyümenin bir totemi olmuştur, düşük ücretin gelişiminin kesici kenarında, gündelik çalışma pazarlamanın en avantajlı ve görkemli teknikleriyle birleştirildi. Dünyanın hiçbir parçası orada bir McDonalds açılmış olana kadar tam anlamıyla küresel pazarın emirlerine tabi kılınmış tutulmuyor. Ormansızlaştırma ve mal ve mülkü zaptetmeyle işaretlenmiş boşluğun devam eden kapsamı ilkel birikimin erken evreleri kadar hayvan endüstrisine bağlıdır. Ormanlar hala hayvan otlamak veya hayvan besinleri yetiştirmek için açık hale getirilmiş oluyor, köylüler

uluslararası tarım ticaretine yol vermek için topraklardan çıktılar. Kapitalizmin dinamiği tüm yaşam, insan veya hayvan üzerinde daha fazla kontrole doğrudur. Eğer şeyler zıt yöne ilerlerse yalnızca sermayenin farklı bir dönüğe zorlandığı veya tümüyle feshedildiği için olacaktır.

2. Komünizm

“Komünizm birinin pratik içerisine koyduğu veya diğerini pratik içersine koyan bir program değildir, fakat sosyal bir harekettir”. Komünizm gerçekleşen bir ideal değildir: Zaten vardır, toplum olarak değil, fakat bir çaba, hazırlamak için bir görev olarak. Ücretli işgücü tarafından belirlenen yaşam koşullarını feshetmeyi deneyen bir harekettir ve onları devrimle feshedecektir” (Dauvé & Martin).

Komünizm ne gelecek için ütopyik bir projedir ne de kapitalizmin devlet tarafından yönetildiği geçmişin “komünist” rejimleri ile yapacak herhangi bir şeye sahiptir. Komünizm; devletlerin, sınıfların, özel mülkiyetin, paranın, gücün hiyerarşilerinin yok edilmesine ve ihtiyaçlarımızı ve arzularımızı tatmin araçlarının kolektif yaratımının feshedilmesine doğru bir harekettir.

“Komünizm şuanda zaten çalışmakta olan, şuanki durum onu yasakladığı için hiçbir yere yönlendirilemeyen, tatmin edilemeyen gerçek gereksinimlerin sürdürülmesidir. Bugün, yalnızca mevcut dünyanın reddini değil, yeni birini inşa etme çabalarının hepsinin çoğunu ifade eden çok sayıda hareketler ve tutumlar var.” (Dauvé ve Martin). Hayvanların sömürülmesine karşı tavır benimseyen aktivistlerin birçoğunun bu “hareketler ve tutumlar” kategorisi içine düştüğü ve bu yüzden komünist hareketin ifadeleri olduklarına inanıyoruz.

Hayvan kurtuluşu kavramını küçümseyen radikaller yararlanmak için uzun bir geleneğe sahipler. Marksist politik ekonomi, endüstriyel ilerleme için sınırsız bir ham madde olarak algılanan doğal dünya ile bütünlüğünde doğanın egemenliğinin aydınlanma projesini benimsedi. Bir yanda endüstriyel gelişmenin felaket getiren ekolojik sonuçları, diğer yanda radikal ekolojik grupların mücadeleye çağrıları ile yüzleşmiş bazı komünistler, bu modeli eleştirmeye başlamışlardır. Fakat birkaçı bu eleştiriyi düşünceye layık tek yaratıklar olarak insan kavramına genişletmeye hazır olmuşlardır.. Onlara diyoruz ki: uygarlığın ve ilerlemenin düşmanları, bir adım ileri.

2.1 Hayvan Kurtuluşunun Gizli Tarihi

Bizlere ilham veren kendi gizli geleneğimize sahibiz. Meşrulaştırmak için “komünizm a.ş.'nin kurucu babaları”na dönmeyebiliriz, fakat yüzyıllar boyunca kendileri ve ayrıca hayvanların kötüye kullanılmasının kusurlarını açığa vururken diğer insan varlıklarının kurtuluşu için savaşmış bol miktarda devrimci ve isyancı bulunmaktaydı.

Colin Spencer'ın “Kâfirlerin Şöleni”nde belirttiği gibi: Vejetaryenizmin; hayvanların yenilmesine karşı argümanların tarihi en azından yazılı kayıtlar kadar eskiye götürülmektedir. Birçokları, etten sağlık nedenleri için veya feragat ve kurbanın derviş bohçasının bir parçası olarak uzak durmuşken, anahtar faktör olmuş hayvanlar için sık sık kaygı duyulmuştur. Antik Yunanistan'da, örneğin, Orphic gizem dini hayvan kurbanını ve et yemeyi cinayete eşit görmüştür. Benzer görüşler görünüşe göre Pythagorus ve takipçileri tarafından devam ettirildi. Hayvanları yemek için ve yemeye karşı bugün hala kullanılan argümanların birçoğu binlerce yıldır tekrarlanmaktadır. Örneğin, Yunanlı yazar Plutarch (İS 46-120); “Aynı besinle beslenen, aynı havayı içine çeken, kendimizin yaptığımız aynı suyu içen ve bu suda yıkanan kara hayvanları üzerinde hiç bir büyük hak talep edemeyiz; ve öldürüldüklerinde bizleri utanmış yaparlar” diye yazdı. Et yiyicilerden çiğ et yemelerini ve “onbin tatlı ot ve baharatla öldürülmüş hayvanın görünüşünü değiştirmemelerini” rica etti.

Daha sonraları, vejetaryenizm şimdiki gibi basitçe bir diyetel seçim değildi, fakat et ile ilişkili sosyal/sembolik güçten dolayı daha geniş uzantılara sahipti: "Birinin beslenmesini değiştirmek şehrin geri kalanlarının politik-dini sistemi üzerine tanrılar, insanlar ve hayvanlar arasındaki ilişkiyi kuşku içine atmaktır... Yunan şehir-devletinde et yemekten sakınmak son derece yıkıcı bir harekettir" (Detienne).

Dünyanın bazı alanlarında, tüm topluluklar öncelikle vejetaryendiler. Bu, Budist veya Hindu fikirlerin etkisiyle ilgili olabilir, fakat ayrıca dini fikirlerin var olan sosyal pratikleri yansıttığı bir durum da olabilir. 1857'nin İngiliz karşıtı Hint İsyanı, İngilizlerin vejetaryenizmin önemini bilgisizliği yüzünden kışkırtıldı. İsyanın acele oluşu, Hintli askerlerin hayvan yağıyla yağlanmış tüfek fişeklerini kullanmayı reddetmeleriydi (domuz yağı kullanıldığı için bu Müslüman askerlerini de incitti).

Vejetaryenizm sık sık dini sapkınlıkla, zulümlerine eklenen bir gerçekle bağlantılı olmuştur. 1052'de İmparator III. Henry'den önce getirilmiş Cathar kafirleri herkesi hayvanları yemekle ayıplamaktan suçlandılar ve herkesin gösterdiği bir anlaşma ile, imparator hepsinin asılmasını emretti" (Spencer'dan alınmıştır). Çin'de 1141'deki bir emir: "Tüm vejetaryen şeytan tapıcıları... Boğulmalıdır" diye buyurdu.

Böyle kafir eğilimler arasındaki şey, "bin yıla ait" isyanlar için ilham temin ederek ve fakirler arasında dolaşarak, radikal komünistik fikirlerin sık sık geliştiğiydi. Bu bağlamda etin reddi bir sınıf boyutuna sahip olabilir: "Yalnızca Cathar'lar tarafından telkin edilmeyen fakat bu dönemde Katolik ortodoksluğa karşı diğer dinlerce de telkin edilen bir mesaj, bir spiritüel mesaj olarak ona sosyal bir güç vermiş et yememek hakkında diğer düşünce, etin avcılarının, egemenlerin, atları süren insanların, özellikleri yaşamları etsi olan toprak çiftçilerini sömüren insanların besini olduğudur" (Moore).

İngiliz İç Savaşından önce ve sırasında, vejetaryenizm John Robins gibi bazı ateşli konuşmacılar; "yaşama sahip herhangi bir canlıyı öldürmenin kanunsuz olduğunu söyleyen Marshall isimli bir duvarcı; ve kölelik, savaş ve deliliğe muamele kadar "hemcinslerini öldürme ve zulmetmeyi" ayıplamış Thomas Tryon tarafından savunuldu (Thomas).

Hayvanlara yapılan muamele ile ilgilenmek ve bazı durumlarda vejetaryenizm; "Avlanmış yabani tavşanların her çığlığı/ Beyindeki bir fiberin yaptığı göz yaşı" yazan William Blake; ateist John Ritson; ve "Doğanın Çığlığı"nın yazarı ve İngiliz Jacobin John Oswald (1730–93) gibi onsekizinci yüzyıl radikalleri arasında yer almıştır. Bir sonraki yüzyılın başlarında şair Shelley, savaşı ve kralların yönetimlerini ve ticareti de kınadığı Kraliçe Mab çalışmasından vejetaryenizmi savunmuştur.

Daha sonra 19. yüzyılda anarşist ve Paris komüncüsü Louise Michel, "Güçlüye karşı isyan etmemin kökeni hayvanlara zorla yapılan işkencedeki korkumdur" açıklamasını buldu. Michel'in yoldaşı Paris Komüncüsü, anarşist komünist coğrafyacı Elisée Reclus hayvanların yiyecek için öldürülmesine karşı olan bir vejetaryendi.

Bazen, hayvan zulmüne karşı muhalefet, işçi sınıfının daha geniş bölümlerince ele alınmıştır. Güney Londra, Battersea'de, hayvan deneyi karşıtı heykeli "Kahverengi Köpek"i doktorlar ve tıp öğrencilerinin saldırılarından korumuş yereller olarak "Latchmere Estate" işçi sınıfı içersinde çeşitli isyanlar gerçekleşti.

2.2 Modern Hayvan Kurtuluş Hareketi

Modern hayvan kurtuluş hareketi avlanma, hayvan deneyleri ve yiyecek için hayvanların öldürülmesi gibi pratiklere karşı çıkan bireylerin ve grupların çeşitli açılımlarını içerir. Hayvanların kapitalizme olan merkeziliği hakkında tartıştığımızda verilen, hayvanların pozisyonuna meydan okuyan bir hareket zorlukla yardım edebilirdi; fakat kapital üzerine etki yaptı.

Ancak, kesinlikle bu hareketin her şeyi hesaba katarak kapital ile yüzyüze gelen devrimci bir hareket olduğunu tartışmıyoruz. Tüm sosyal hareketler gibi, hayvan kurtuluş hareketi çelişkili eğilimler içerir – tek kutupta sosyal olarak tutucu pozisyon, kapitalizmin eleştirilmeyişi, parlamenter politika, hiyerarşik tek konulu kampanyalar, diğer yanda hiyerarşik olmayan, doğrudan eylem temelli yaklaşım radikal sosyal dönüşümün en geniş bağlamında dikkate değer konuyu yerleştiriyor. Bu kutuplar arasında çeşitli kombinasyonlar var olur (örn. Sosyal olarak tutucu, tek konu temelli doğrudan eylem). Bu çelişkiler örgütleri ve hatta bireyleri boydan boya etkiler.

Hayvan kurtuluşu ideolojisi ve pratiğinden yapılmış olabilen eleştirilere rağmen (daha sonra bizim düzenleyeceğimiz bazıları), kimi hayvan kurtuluş eylemleri ve tavırları kesinlikle komünizmin ifadeleridir.

Bir açık örnek, 1970'lerde Hayvan Kurtuluş Cephesi tarafından öncülük edilen baskın çeşidindeki hayvanları çiftliklerden, köpek kulübelerinden ve laboratuarlardan kurtarma pratiğidir. Bu hayvanları acı çekmekten ve erken ölümden kurtarmak, onları üretim ve değiş tokuş sisteminin dışındaki canlı varlıklar olarak eski haline getirmek yoluyla ürünler, ticari mal ve ham madde konumlarını feshederek doğrudan kapitalin mantığıyla yüz yüze gelir. Komünistler bilimin ve teknolojinin yansız olduğu ve acı çekilmeyen altın bir çağa sebep olacağı fikrini kapsayarak kapitalist ilerleme ve gelişimi eleştirmişlerdir. Hayvan kurtuluşçuları, örneğin, araştırmayı bozarak ve laboratuarlara saldırarak bu eleştiriye pratik içersine koydular.

Hayvan kurtuluşu fikirleri insanlar ve doğal dünya arasındaki ilişkinin anahtar sorusunu ortaya atarak komünist teoriyi zenginleştirmektedir. Marks, komünizmin "insan ve doğa arasındaki, insan ve insan arasındaki çatışmasının gerçek çözümlülüğü"nü içerdiğini tanımladı (1844), fakat onun "sabahları avlanabildiğin, öğlen sığırları otatabildiğin bir hayat olarak komünizm görüşü, onun gerçekten düşünüp bunun neleri kapsadığı sonucunu çıkarmadığına işaret eder.

Camatte'nin tartıştığı gibi, "Proleter hareket maalesef kapitalin malum varsayımlarını elinde tuttu, özellikle... İlerleme görüşü; bilim heyecanı; insanın hayvanlardan ayırt ediciliği gerekliliği, her durumun aşasında hesaba katılmış olan son ile; doğanın sömürülmesi fikri... Tüm bunlar, bir inanç topluluğu için talebin kapitalin sınırları içersinde tutulduğu anlamına geldi". Örnek olarak, hayvan kurtuluşuna odaklanan görünen tek konulu hareketler bu yüzden "güç ve egemenlik kavramları ile kuşatılmış olan klasik devrimci hareketin kusurlarını" doğrulamak için gereklidir.

Hayvan kurtuluşu perspektifleri bizlere, eğer insanların ve doğanın barıştırılması boş bir dilekten daha fazlası olmak ise, somut ölçümlerin insanların hayvanlarla olan ilişki yollarının değişmesiyle devam etmesi gerektiğini seçilir kılar, fabrika çiftçiliği teknolojisinin ortadan kaldırılması gibi. Ayrıca diğer türleri kucaklamak için insanların ötesindeki topluluk kavramını uzatma sorusunu yükseltirler – gerçek şu ki; hayvanların topluluk içersine aktif özneler olarak katılamayabileceği onların basitçe insan kullanımı için nesnel olması gerektiği anlamına gelmez. Elisée Reclus'un tartıştığı gibi: "Vahşi bir bireyci olan uygarlığımız, dünyayı birbirine düşman bir çok küçük Devlete böldü, özel mülkiyetler ve farklı aileler yarattı – son iflası ilan edileceği zaman... sonra

ileriye doğru rotamızda geride bıraktığımız tüm bu türleri hatırlayacağız ve onları hizmetçi veya makineler olarak değil gerçek dostlar olarak anlamlandırmaya çalışacağız'.

Bazı anarşistler ve komünistler, hayvan sorununun konu dışı olduğunu çünkü hayvanların kendileri için savaşamayacaklarını tartışır: "Hayvanlar hiçbir zaman sınıfın yeniden düzenlemesi eyleminde bir rol oynayamazlar (Aufheben, 1995). Henüz insanlar ve diğer yaşam formları arasındaki karşılıklı ilgiyi ifade etmeyen herhangi sınıf düzenlemesi kapital dahilinde kalma riskindedir. Bu yolla işçi sınıfı kendi parçalanmasının üstesinden gelmeye ve kendisini öne sürmeye yalnızca kapitalist makinenin bir bileşeni olarak daha iyi bir uğraş elde etmek için değil, fakat bu makine ve gezegen üzerindeki yaşam, insan, hayvan ve bitki arasındaki ilişkiye meydan okumak için ihtiyacı olduğunu kastediyoruz.

2.3 Dünya Üzerinde Yürüyen Her şey Darbeler Tarafından Yönetilir

Bu bizi, komünistlerin hayvan kurtuluşuna karşı "kendileri için savaşmak" yerine "kapitalizmin korkunçluklarını kendilerinden uzaklaştırmaya çalıştıkları argümanlarına götürür. Bu bazen, bireysel gereklilikler ve arzuların ifadesi olarak gözüken devrimde radikal özneliğin situasyonist kavramına bağlanır.

Böyle bir yaklaşım insanların kendi içlerinde bağımsız canlılar olarak var olmayan sosyal hayvanlar oldukları gerçeğini yok sayma eğilimindedir. İnsanlar diğer insanlar, hayvanlar ve daha geniş çevre ile sosyal etkileşim boyunca var olur. Komünist dürtü yalnızca aydınlanmış bencillik konusu değildir, fakat bu bağlamda daha geniş komünal varlığımızın bir ifadesidir. Her hangi bir durumda insanlar ve doğa arasındaki yabancılaşmanın üstesinden gelinen bir dünyada yaşama ihtiyacı her zaman komünist projenin bir parçası olmuştur ve; besin ve barınma gibi daha açık materyaller kadar önemli bir gerekliliktir.

Bu gereksinimi kendi gerçek ihtiyaçlarından yabancılaşmış varlık olarak aktif bir şekilde ifade edenleri görmeyiz. Tersine, 1990'ların ortalarında canlı hayvan taşınmasına kitlesel muhalefet üzerine bir makale şöyle der: "İnsanların, hayvanların acı çekmelerine karşı devletle yüz yüze gelmek için hareket etmeleri en azından bizlere insanların tamamen yabancılaşmadığı umudunu verir" (Do or Die).

İşçi sınıfının hayvanlarla ilgili temeli aşırı hassaslığı yanlış yere koymadı (her ne kadar duygunun en azından ayrılmış bilimsel akılcılık kadar mantıklı bir insan tepkisi olduğunu düşünsek de) fakat duygudaşlık yük hayvanları gibi paylaşılmış bir durumdan meydana çıkıyor: "dünya üzerinde yürüyen herşey darbeler tarafından yönetilir" (Os Cangaceiros). Önceden tartıştığımız gibi, insanların ve hayvanların egemenlik altına alınmasının teknikleri tarihsel olarak birbirine bağlıydı. Örneğin, hayvanlar deneylerde keskin keskin kullanılıyorlar çünkü bazı açılardan insanlara benzerler. Eğer biri, bir kedi veya maymunun beyinleri içerisinde elektrotlar yerleştirildiği bir deneyde kuvvetli tepkiyi hissederse, bu geçerli hayatta kalma "içgüdü"dür. Bu hayvanlara yalnızca bu deneylerde işkence ediliyor çünkü kapital aynı şeyi insanlara yapabilmeyi ister.

Eğer bu empati devrimci teoride geniş olarak yoksa da, devrimci durumlarda ifadesi bulunmaktadır. 1649'daki St. George's Hill Madenci grevi sırasında, Gerrard Winstanley, "yumuşak kalbinin" malikâne şerifinin lordu tarafından ineklerinin dövüldüğünü gördüğünde kederlendiğini bildirdi – buna rağmen aynı dövülüşle kendileri de karşı karşıya değil miydi? Paris Komünü'nde (1871) Louise Michel polisler ateş etme ile barikatları koruma arasında korkmuş bir kediyi kurtarmak için zaman buldu, anılarında "herşey birbirine uygun, kuluçkası ezilmiş kuştan, yuvası savaşla yok edilmiş insana" diye bir ifade kullandı (Lowry ve Gunter). 1917'de hapisanede, Rosa Luxemburg hücrelerinden hırpalanmış gördüğü bufalo ile empatisini ifade etti: "Çok sevgili kardeşimin acı çekmesi zorlukla beni daha fazla hareket ettirmişti... Zavallı biçare,

senin kadar dilsiz, senin kadar güçsüzüm; acımda, zayıflığımda ve hasterimde seninle birim” (Sonja Liebknecht'e mektup, Aralık 1917).

Acıma devrimci söylevde sıkça bulunan bir kelime değil, fakat “Communist Headache”ın hayvanlarla ilişki konusunda tartıştıkları gibi: “Sınıf mücadelesinin parçası egemenliğe karşı mücadeledir. Bu bizim nasıl tahakküm altına alındığımızın, tahakkümü nasıl fetişleştirdiğimizin ve sınıf içerisinde birbirimize nasıl tahakküm uyguladığımızın kavrayışını içerir. Egemenliğe merhametle karşı gelinebilir, ancak bu merhametin insan topluluğunda bir araya gelenlerde sınıf mücadelesinin parçası olarak yeniden keşfedilmesi gerekir”.

2.4 Devletin Karşısına Çıkmak

Pratik şartlarda, hayvanların kötüye kullanımına karşı eyleme katılma insanların devletin (polis, mahkemeler, kanunlar, vs.) karşısına çıkmasını ve bunu yapmak için yaratıcı stratejileri geliştirmesini içerir. Av sabotajı, örneğin, araçların kullanımını, iletişimlerini, haritaları ve sabotajcıları durdurmak için polis ve av destekçilerinin çabalarını boşa çıkartan diğer aletleri ayrıntılamayı kapsayabilir. Bu ayrıca kanunların kötüye kullanılmasına karşı kitlesel bir karşı koyuşu, kırsal alanda yaşayan hayvanlara (ve insanlara) ne isterlerse onu yapmaya yetkili olan zengin şahıslara ait olduğunu kabul etmeye karşı genel bir reddi içeriyor.

Av sabotajı geleneksel komünistlerden esirgeyici saygı almak için hayvanlarla ilgili aktivitelerin az sayıdaki türlerinden bir tanesidir. Eşsiz bir şekilde, yönetici sınıfın bireysel üyeleri ile temsil edilmemiş karşılaşmalar içerebilir. Bir çok hayvan sabotörü, köylülerin isyanlarının haftalık bir yasallaştırılmasının beklentisinde av partilerine gidenler minibüslerin arkasında oturarak ve ormanda sinsice yürüyerek saatlerin gerçekliğinde hayal kırıklığına uğrayabilselerde, avcılarını tilkilere yaptıklarından ve zengin olduklarından dolayı hor görürler.

Avlanmaya karşı olma kendi içinde yıkıcı davranışlar için bir işaret olabilirken, sabotaja kalkışma hareketi doğrudan başka bir konudur. Avcılığın Yeni Emek aleyhtarları av partilerine karşı engelleyici yasamanın kullanımını desteklemeye devam eder çünkü kanuna rağmen konuları kendi ellerine alan (esasen) işçi sınıfı insanların grupları tarafından ortaya atılmış tehditlerin farkına varırlar.

Diğer mücadeleler devlet ile kitlesel karşılaşmaları içermiştir. Kent'deki Shoreham'da ve Essex'deki Brightlingsea'de canlı hayvan ihracına karşı hareket (1994/95) aylarca binlerce yerel insanın yolları bloke ettiğini ve polise karşı direndiğini gördü. Hayvan deneyleri için kendi yetiştiricisi olan Oxfordshire'daki Hillgrove Çiftliğini kapatan başarılı hareket, 1999 yazında kapanışına yol açan düzenli gösterilerdeki sık sık gerçekleşen sert çarpışmaları kapsadı. Tüm bu durumlarda, binlerce polis jöpler ve yoğun nezaret ile salıverildiler – Hillgrove'da polis, yolu göstermek için ortaya çıkan çiftliğin 5 millik bir yarıçapı içerisindeki herkesi durdurmak ve araştırmak için Kriminal Adalet Yasası'nın 60. maddesini kullanmıştı (Animal dergisi). Bu hareketin sınırları her ne ise, devletin rolü ve endüstriyel sürecin doğası hakkındaki temel soruları onlar ortaya atmıştır.

Hayvan zulmüne karşı eyleme karışmış ya da karışan birçok insan ayrıca diğer mücadelelere de karışmıştır. Bu yolda, hayvan kurtuluş hareketi içinde gelişmiş pratik becerilerin menzili, farklı durumlarda uygulanabilen araçlar olarak mücadeleler etrafında yayılmıştır. Bu bir boşür basmaktan veya örgütlenme ve mahkûm dayanışmasının gizli türlerine kısa sürede karavanlarca insanı taşımaktan herşeyi kapsar.

2.5 Hayvan Hakları İdeolojisinin Ötesi

Hayvan sömürüsüne karşı mücadeleler (birçok durumda) komünist hareketin bir ifadesidir, var olan koşulları bastıran gerçek sosyal bir harekettir. Yalnızca tek bir konuya hitap ederken, hayvan kurtuluşu insanların dünyaya olan ilişkileri hakkında en gerekli soruları ortaya çıkarmaktadır. Bu, hayatlarımızı yaşadığımız yolun temel sorgulanışı için başlangıç noktası olabilir; diğer taraftan hayvan hakları ideolojisi toplumun daha geniş çapta eletirisinin önüne geçen bir limit olabilir. Temsil ettiği şeyin içersinde yıkıcı olanı terk etmeden bu ideolojinin ötesine gitmeye ihtiyacımız var.

'Göz alıcı üretim açıkça üretimin nahos tarafının gizli tutmaya heveslidir' (Law). Ekranın arkasına bakmak için sıkıntı alanlar orada buldukları, herşeyin hemen hemen konu dışı gözüktüğü korkuyla sersemlemiş olabilirler. İnsanlar ve hayvanlar arasındaki çatışma, tamamen sınıfı içeren sosyal çelişkileri iptal ederek dikkate alınmış gelebilir ve hatta bazı bireyler hayvan ürünlerinden tamamen sakınan az miktardaki cesur kişiler dışında tüm insanların hakikaten "kötü" olarak göründükleri insan sevmezliğin bir şeklini geliştirebilirler.

Toptan kaçınma aşağı yukarı imkânsızdır ve ahlaki olarak diğerlerini yeteri kadar ileriye gitmedikleri için kınamak yalnızca bir hareketin gelişmesi için faaliyet alanını kısıtlar. Yine de, vejetaryenizm/veganizm yalnızca mutaassıp el yıkama konusu değildir. "Diğer canlı varlıklar ile sevgi ve saygı ilişkisi sorgulaması" muhakkak "yalnızca hayvanların genetik manipulasyonundan değil, aynı zamanda tavukluk koşullarında veya laboratuvarlarda acımasız muamelelerinden kaynaklı beslenmenin reddini" içerir (Dalla Costa). İzole edilmiş bir hareket olarak şeyleştirilmiş ve başka bir yaşantarı pazarlama hücrelerine dönüşmüş olabildiği halde, hayvanları yememek, onların esenliğinde nitelikli gelişmeleri beraberinde getirir (hayvanların öldürülmesinde nietliksel azalma olduğu gibi).

Hayvanların bakış açısından vejetaryen bir kapitalizm ileriye doğru bir adım olacaktır. Fakat daha önce göz önüne serdiğimiz nedenler için bu, kapitalizm altındaki gündelik yaşamın kökleşmiş alışkanlıkları ve hayvan endüstrisinin özel ilgileri verilen aşırı derecede olasılık dışı bir sonuçtur. Bundan başka vejetaryen kapitalizm hala insan hayvanların sömürülmesi, ekonominin ihtiyaçları için yaşamın tüm çeşitlerinin ve onların yaşam alanlarının itaati üzerine bağımlı olacaktır. Ne McDonalds ne de McCartney fakat uluslararası komünizm demeliyiz!

Belirli şirketlerin ürünlerini boykot etmedeki aşırı vurgu kapitalizmin doğasının yanlış anlaşılmasına dayanmaktadır. Kapitalizm "kötü" çok uluslu şirketlerin kombine çabalarından daha fazlasıdır. Mülkiyet ve para tarafından arabuluculuk edilen sosyal ilişkilere dayanmaktadır. Bu ilişkiler var olduğu sürece herhangi belirli bir şirketin akibeti ne olursa olsun kapitalizm kendisini yeniden üretecektir,. Herhangi bir durumda, gerçekten bir bütün olarak ekonomi çalışmalarından herhangi tek girişimi ayıramayız. Kapital nerede yapılacak bir kar var ise oraya akar, hem "kötü çocuklular" hem de "acımasızlıktan yoksun şirketler" içinde mutlu bir şekilde yatırım yapan aynı bireyler veya kurumlar ile birlikte.

Günümüz toplumunun, sınıf analizinin dinamiklerinin anlayış eksikliği hayvanları sömüren endüstrilerdeki düşük seviyedeki işçilere sanki yöneticiler ve patronlar gibi eşit olarak sorumluymuşlar gibi saldırılmasıyla sonuçlanabilir. Ara sırada olduğu gibi McDonalds işçilerini çöreklerdeki ölü inekler kadar onların sömürülmeleri şirketin karının merkezinde olduğu zaman "toplumun yüzkaraları" gibi alelen suçlamak saçmadır.

Hepimiz bu problemlerin farkına varabiliriz, ve tüm hayvan kurtuluş faaliyetlerinin bu gerici iskelette yer aldığını var sayan bir çok anarşist ve komünistin görüşlerine uyar. Sorun bu değil.

Özellikle McDonalds karşıtı hareket çalışma koşulları, göz alıcı ürünlerin ve hayvan sömürüsü kadar ekolojik konularında eleştirisini yapmaya başlayan, gerçekten var olan uluslararası bir mücadeledir, ve hatta et yiyicileri de kapsamayı başarmıştır.

2.6 Haklardan yana yanlış olan ne?

Bizler, insan haklarını eleştirdiğimiz aynı neden için hayvan hakları kavramını eleştirenleriz. Haklar ideolojisi, 17. ve 18. yüzyılların kapitalist devrimleri, özellikle Fransız Devrimi ile meydana çıktı. İdeoloji kapitalist ekonomiye politik ve ahlaki bir övgü sahneledi. Kapitalist pazarda, mallar eşitlik temelinde değiş tokuşun toplamına değiştirilir, bu ürün şeker veya bir haftanın çalışması olabilir. Politik alanda, insanlar herkese hakların başışlanması boyunca eşit yapıldılar. Haklar cephesinin gerisinde, sermaye diktatörlüğü, sermayenin emek piyasasının eşit değiş tokuşu gerisinde azmettiği yoluyla işçinin egemenliği gibi direşir.

Hepimizin haklara sahip olduğu kavramı gerçek eşitsizliği gizler. Anatole France'ın bir keresinde dediği gibi, zengin ve fakir aynı şekilde sokaklarda uyuma hakkına sahiptir. Hepimizin saray satın almak için hakkı vardır, fakat hepimizin öyle yapmak için serveti yoktur. Avukat kavramı olarak, haklar onları savunma ve uygulama için bireylerin birbirlerinden yabancılaşmasının korunması ve bu yüzden insanlar ve doğa arasında, diğer hayvanları da içeren yabancılaşma anlamına gelen bir durum içerirler.

Hakların burjuva özelliği giderek daha çok haklar ve sorumluluklar üzerinde önem ile belli olmaktadır. Yani, haklar şartlı olarak sadece oyunu oynayan ve kolaylıkla kaldırabilenlere verilmiştir. Haklar güçlü tarafından daha az güçlü olana verilmiş sınırlı kabullerdir ve bunun gibi "hayvan hakları" en azından insanlar ve hayvanlar arasında ayrılış ve insanların kesin üstünlüğünü içerir. Hayvan sömürüsünün sonu kapitalist ve, insanlar ve hayvan dünyası arasındaki gerçekten uygar ilişkinin yıkımını ve soyut eşitlik ile olmayan (kapitalist kavram, farklı malların pazar değiş tokuşundaki eşitliğinde gibi), fakat sosyal gerçeklikte bir öge gibi diğerlerinin farklılıklarının değer kazanması ile yerdeğişimini gerektirir.

Daha etkili savaşmak için "hayvan haklarının" ötesine gitmemize ihtiyaç var. İnsanlar, nasıl kadar, neden hayvan sömürüsünün meydana geldiğini anlamaya ihtiyaç duyuyor. Bu, "devrimden sonra"ya kadar her şeyin ertelenmiş olması gerektiğini düşündüğümüz için değil, fakat hayvanların ve insanların gerçek kurtuluşunun komünizmin kontrolünde esaslı sosyal dönüşümü gerektirdiği içindir.

2.7 Komünist Toplumda Hayvanlar

Hayvan kurtuluşunun bakış açılarını komünizmin ifadeleri olarak dikkate alacağımızdan dolayı, hayvan sömürüsüne karşı muhalefet her zaman komünist hareketin diğer bakış açıları ile rahatça bulunmaz. Hayvan kurtuluşu yalnızca, devrimcilerin sonra sınıf mücadelesi için genel projeleri içersine uydurabilecekleri kapitalizm ile yanlış olduğu gözükken bir bakış açısı getirmek değildir. Hem fark edilen devrimci süreçte hem de fark edilen devrimci yönde talepler yapar.' (Communist Headache).

Bazı bölgelerde görünen çelişkiler olabilir. Mesela Brazilya'da, topraksız işçiler büyük toprak sahiplerine ait toprağı işgal ediyor ve toprağı ekip biçiyor, ve bunu hayvanları da yetiştirmeyi kapsayarak yapıyorlar. Bu aynı zamanda komünist hareketin ifadesidir. Fakat komünist hareket bir partinin/grubun benimsediği fikirler etrafından birleşmiş tek parça bir varlık değildir. Çeşitlilikten oluşmuş dinamik bir varlıktır ve bazen çelişkili çabalarıdır. Farklı durumlar mümkündür menziline birçok konu vardır – örneğin teknolojinin kullanımı.

Anlaşmazlıklar hatta dünyanın büyük parçalarını boydan boya parçalamış olan süreç içerisinde kapitalizmin olduğu bir evreye gelişmiş komünist hareket olarak ortaya çıkacak toplumda bile devam edecek. Komünizm evrensel ahlaki yasaların uygulaması veya düzenli toplumun yaratılışı değildir, ve farz edin, veganizm; çoğu insan onu arzu edilebilir düşünmüş olsa bile empoze edilen bir durum veya benzer mekanizma olmayacak. Hayvanlar ile nasıl yaşamak sorusu farklı zaman ve yerlerde farklı yollarda kararlaştırılmış olabilir. Hayvan kurtuluş hareketi tartışmanın bir kutbunu şekillendirecek.

Diğerleri farklı bir tutum alabilir; belki bedava otlaklar, bahçe çeşidinde keçinin yoğun olmayan evcilleştirilmesi için tartışmak gibi (bu kolay anlaşılır huzurlu yaşam muhtemelen hala kısırlaştırma ve sosyal birliklerinden hayvanların ayrılması gibi acımasız pratikleri kapsamak zorunda kalacaktır).

Güvenle diyebiliriz ki; mevcut durum savunulamaz olacaktır ve insan ve diğer türler arasındaki ilişkilerin radikal dönüşümü olacaktır. Kapitalizmin ortadan kaldırılması ile, hayvan endüstrisinin özel ilgileri artık var olmayacak; et için tüzel propaganda olmayacak. Hayvan ürünlerinin kaynağı artık gizlenmiş olmayacak; üretim süreci açık ve net olacak. İnsanlar, süpermarket paketleme esasında değil, hayvanlar üzerinde etkisi ve sağlık ve sosyal faydalarının açık anlayışı esasında hayvan ürünlerini yiyip yemeyeceklerine karar verecekler. Bu, günlük hayatta "normal" için geçen birçok şeyin sorgulamasını içeren radikal değişim süreci bağlamında meydana gelecektir. Ayrıca genel olarak daha şefkatli bir toplum yaratmak için insan ilişkilerinden sistematik şiddetin kaldırılmasını bekleyeceğiz.

Fabrika sisteminin bir parçası olarak, fabrika çiftlikleri sonuna gelecek – herhangi bir şekilde onlarda kim çalışmak isteyecek? Ayrıca vahşi alanları yeniden canlandıracak ve tarıma bırakılmış toprak miktarını azaltacak bir hareket bekleyeceğiz. Görmüş olduğumuz gibi, hayvanlar için yiyecek yetiştirmek ve daha sonra hayvanları yemek, sadece insanların yemesi için yiyecek üretmekten çok daha fazla toprağı kullanır ve bitirir.

İnsanmerkezci hümanizm hayvanlara olduğu kadar insanlara da zararlıdır: "Hayvanların acımasız hapsedilişi sonuçta yalnızca kendi potansiyellerinden erkekleri ve kadınları ayırmaya hizmet eder" (Surrealist Group, Law'dan alıntıdır). Camatte'nin "devrimin biyolojik boyutu" diye tabir ettiği şey ritim, hayal ve yabaniyet gibi bazılarının sermaye tarafından az gelişmiş, "hayvani" olarak damgalandığı insanlığın bu bakış açılarının yeniden keşfini içerecektir.

Bunun bir sonucu, insanlar artık kendilerini her zaman yukarıda ve diğer hayvanlardan ayrı olarak görmeyecekleri olacaktır: "Komünizm... Doğanın hâkimiyeti değildir fakat barışma ve bu yüzden doğanın yenilenmesidir: insan artık doğaya basitçe kendi gelişimleri için bir nesne olarak, yararlı bir şey olarak değil, fakat bir özne olarak davranır... Onlardan ayrılmış değil çünkü doğa onların içinde" (Camatte).

Dipnot: Anarko-punk, ALF ve madencilerin grevi – 1980'lerden önemli bir hikaye

'Geçmişlerinden nefret eden veya daha kötüsü onu esrarlı havaya büründüren yoldaşları gördüğümde hem korku hem de tiksinti hissine sahip oluyorum. Geçmişimi reddetmiyorum, örneğin işçi geçmişi; aksine ona sahip çıkıyorum. Eğer her şeyi fırlatıp atarsak, kalıcı şizofreni durumunda yaşarız.' (Sergio Bologna, Wright 1996'da alıntı yaptı)

1980'lerdeki anarko-punk'tan sınıf politikasına hareketin bu tanımı daha çok kendi deneyimlerimiz üzerine temellenmiştir. Hakkında konuşmaya değer olduğunu düşünüyoruz

çünkü ayrıca diğer zamanlar ve durumlar ile ilgilidir. Hayvanlar ve çevre hakkındaki sorular çoğu kez sözde "karşı-kültürel" görünümle ilgili, ve daha çok geleneksel radikal politika ile meşgul edilen insanlar olarak atılıp boşaltılmış olma eğilimindedir. 1960 sonları/1970 başlarında Enternasyonal Sosyalistler (şimdi SWP) ve benzer gruplar tarafından zihinleri meşgul edilmiş politize "hippiler"ın önemli sayıları bakımından paralellikler görebiliriz. Bugün komünist görüşlere doğru yönelen veya benimseyen yol karşıtı bir çok protestocuyla, 80 jenerasyonu tarafından yapılan hatalara işaret etmeye en uygundur. Komünist analizi benimsemek ileri bir adım olabilir, fakat faaliyetinizde zaten yıkıcı olanın terk edilmesi anlamına gelmez.

1980'lerin başında Britanya'da kıçlarına tekme yemiş anarşist hareketin hassas bir şekilde politize olmuş punk aktivistlerin istilasına gereksinimi vardı. Anarko-punk camia Crass, Poison Girls, ve Conflict gibi milletçe bilinen gruplarla ilgiliydi fakat ülkenin başından sonuna şehirlerde (ve doğrusu Avrupa ve ötesinde de) binlerce insan gruplar oluşturdu, işgal evi etkinlikleri düzenlendi ve genel olarak makineye karşı öfkelenildiler. Siyasi olarak önem sistemden (çalışmayı reddetme, güneş altında her şeyin boykot edilmesi) yaşam biçimci çekinme ve "çok ölümlü şirketlere" karşı doğrudan eylemin karışımındaydı. Britanya'daki yüksek nokta, 1983/84'de binlerce insan "Stop the City (Şehri Durdurun)" eylemleri için Londra'nın finans merkezinde buluşmuştu, özellikle silah ticareti, ekolojik yıkım ve hayvan sömürsü ile ilgili firmaları hedef alan "Stop the City (Şehri Durdurun)" eylemler için Londra'nın finans merkezine gelindi.

Hayvan kurtuluşu anarko-punkla merkezdi. Görünüşte her grup avlanma veya hayvan deneyleri hakkında en azından bir şarkıya ve çeşitli ızdırap durumlarındaki hayvanların grafik görüntülerini içeren kayıt kapaklarına sahipti. Birçok punk vegan bir yaşam tarzını benimserdi ve kendilerini hayvan eylemciliğinin içersine soktular – punklar birçok av sabotaj gruplarının çoğunluğunu oluşturdular.

Aynı dönem, doğrudan eylem hayvan kurtuluş hareketi yeni yüksek noktalara ulaştı. Hayvan Kurtuluş Cephesi (ALF) 1976'da kurulmuştu ve 1980lerin başlarında laboratuarlardan hayvanları kurtarma baskınları ve avcılık, fabrika çiftçiliği ve hayvan deneylerine karşı ekonomik sabotaj eylemleri gittikçe artarak yaygınlaşıyor ve geniş alanlara yayılmış destekten yararlanıyordu. ALF, insanları birbirlerinden haberdar kılan, basın duyurularını yürüten, mahkum desteği organize etmede yardımcı olan paralel destekçi grup yapısı ile merkezi olmayan hücrelerin bir organizasyonuydu ve öyle kalır. Düzenli eylemcilerin çekirdeği kadar pencereleri kırma ve kilitleri yapıştırma gibi düşük seviye sabotaj eylemleri için uygun bayrak olarak ismi kullanan geniş saçılımlı insanlar vardı.

ALF'in yanında, militan gösterileri (1982'de 2000 kişi ordunun Porton Down laboratuvar yerleşkesine girdi) ve hayvan zulmünün kanıtını toplamak için laboratuarlara kitlesel baskınları (hayvanları özgürleştirmekten ziyade) içeren geniş doğrudan eylem hareketi vardı. 1984'de yüzlerce insan ICI, Unilever ve Wickham'ı içeren büyük laboratuarlarda Kuzey, Güney Doğu ve Doğu Hayvan Kurtuluş Birliği baskınlarında yer aldılar. Kaçınılmaz şekilde devlet baskısı ve hareketin kriminalizasyonu artırıldı – Unilever eylemi için 25 kişi hapse atıldı.

1984 ayrıca Britanya'da bir çok yıl için sınıf mücadelesindeki en uzun ve en sert savaş olayının başlangıcını gördü – madenci grevi. Grev, anarko-punk ideolojisi için başlıca ve sonuçta dönemle ilgili karşı çıkışı ortaya çıkardı. Kabaca, bu dünya görüşü ahlaki davranışta dünyayı iki kampa bölmeye yöneldi - iyi (anarko-punklar gibi düşünmüş ve eylemiş insanlar) ve kötü (sistem ile işbirliği yapanlar). Grevin başlangıcında bir çok punk madencileri sonraki kategoriye koymuş olacaktı – netice de madencilerin çoğu et yememiş miydi ve yalnızca çalışmak istedikleri için savaşıyorlar mıydı? Grev etrafındaki artan sosyal kutuplaşma ve militan madencilerin esinlenen direnişleri ile yüzleşerek, hemen hemen herkes çitin doğru tarafına atladı. Leeds tabanlı

Chumbawamba'nın (Popun zirvesindeki günlerinden yıllar önce) başını çeken, Crass'ı içeren çoğu anarko gruplar grevin sonuna kadar madencilerin yararına çalmışlardı.

Madenci grevinin şiddeti aynı zamanda punk camiasında pasifizmin tutulmasını zayıflattı. Sınıf şiddeti ve devrimin dilini punk tarzı grafikler ve betimlemeyi birleştirmiş "Sınıf Savaşı" gazetesinde dışavurum verilen yeni ruh hali 1983'de başladı. Önceki Sınıf Savaşı dürüst bir biçimde hayvan kurtuluşunun kapitalist toplumda karşı devrimci hareketin bir parçası olduğunda netti. 1984 zenginlere karşı "Bahar Saldırısı"nın başlangıcını ilan ederek, gazetenin ön kapağı bir tilki avcısı resmi ve "seni zengin kahrolası pislik – seni yakalayacağız" sloganını ön plana çıkardı. Aynı yayımdaki bir makale şöyle deklere ediyordu: "Sınıf Savaşı tümüyle hayvan kurtuluş hareketini destekler. Bizlerin birçoğu Av Sabotajcıları'nda aktifiz ve ülke genelindeki hayvan sömürü laboratuvarlarına ve fabrikalarına saldırılarda yer alıyoruz."

Sınıf Savaşı, "hayvan kurtuluş hareketinin gelişen militanlığı, mülkiyete saldırılarının artmış cüretkârlığı ve polisin meydan okuması" korkuları için "BUAV'ın (Hayvan Deneylerinin Kaldırılması için Britanya Derneği) bürkoratlarını" kınayan hayvan deneyleri karşıtı gösteri yürüyüşlerinde bulundu. Problemleri için Islington'daki Biorex laboratuvarlarında polis ile çatışmalardan sonra BUAV tarafından ajan provokatörler olarak alenen suçlandılar. Sınıf Savaşı, "hayvan sömürü kurumlarına şiddetli saldırılar bu boktan toplumun diğer parçalarına saldırılara kadar yayılacaktır" umudunu ifade ederek, hareketin militanlığını ilham kaynağı olarak gördü. Ancak Sınıf Savaşı'nın kendisini (kurucu üyelerinin bir kısmı olmadan) daha geleneksel işçi politikayı kucaklayan ulusal federasyona dönüştürmesiyle, hayvan kurtuluşu ortadan kayboldu.

Anarko-punk camia parçalanmaya başladı. Crass çalmayı bıraktı ve ülke genelindeki camialar bazen acı anlaşmazlıklar içersinde parçalara bölündüler. Bazı insanlar önceki gibi sürdürmeyi denediler – 1980ler başlarının politikası tarafından tanımlanmış bir anarko-punk camia bu güne devam eder, gerçi başarılı bir hareketten daha ziyade daraltılmış bir alt kültür olarak. Kimi yaşam tarzı seçeneğini seyahatçi olarak yollara düşerek veya İrlanda topraklarında yaşamak için yönünü değiştirerek kendi aşırılığına aldı. Kimisi sadece hepsini gençliğe özgü (kötü) macera olarak arkasında bıraktı.

Öncelikle hayvanlara odaklanmış kalanlardan bir kısmı artan baskı ve az sayıdaki aktivistlerin izole militanlıkları sarmalında yakalandılar. Kitlesele doğrudan eylem gitgide kundaklama kampanyaları, zehir paniği yaratmalar ve hatta Hayvan Hakları Milisleri tarafından üstlenilen bombalı saldırılarca gölgede bırakıldı.

Siyasi olarak meşgul kalmış (eski) anarko-punkların çoğu sınıf mücadelesi politikasının çeşitli biçimlerini yeniden keşfederek tamamiyle farklı bir yönde hareket ediyordu. Sınıf Savaşı bundan çoğuna yararlı oldu, fakat özgürlükçü/komünist çevrenin tüm akımları, anarko-sendikalist Doğrudan Eylem Hareketi, Anarşist Komünist Federasyon ve çeşitli ultra-sol ve post-situasyonist camiaları içeren yeni kan akımları deneyimledi.

Radikal anti-kapitalist hareketin gelişiminin bakış açısından bu, anarko-punk camianın yıkıcı pratik ve hayal gücü ile kapitalizm ve komünizmin daha net kavranışı ile birleştirerek, ileriye doğru önemli bir adım olmuş olabilirdi. Fakat bu olmadı. Onun yerine çoğu insan basit bir şekilde önceki görüşlerini fırlatıp attılar ve geleneksel anarşist veya Marksist ideolojileri toptan benimsediler. Saç kesimleri, elbiseleri ve beslenmeleri, daha önceleri güçlükle ondan kaçmayı denedikleri "çalışan sınıf kimliği" çıkmaz sokağını kabul etme aceleliğini gösterdikleri derecede hızla değişti.

Hayvanlar şu an konu dışıydı ve aslında et yemek "alışılmış insanların" işaretiydi. Ahlaki olarak diğerlerini et yedikleri için ayıplayan bazı "Vegan Polisler", şimdi vejetaryenleri et yemedikleri

için eleştirdi: beslenme tarzı değişti fakat kendini üstün gören tavır aynı kaldı. Hayvanlara ilgiye orta sınıf ve liberal olarak kahkahalarla gülündü. Bu bakış açıları bugün çoğu radikalin anlayışını şekillendirmeye devam etti, özellikle politik gelişmelerini 1980lerin gerisine anarko-punk camia içersindeki bölünmede bulanlar.

Bir şeyin nitelik ya da anlamını sonradan anlama ile, 1980lerin gelişimi hakkında söylenmiş olabilenlerin çoğu, fikirlerini karmakarışık bir gruptan diğerine yanlamasına adım olarak göstermekteydi. İnsanlar serseriyken (punk) "prole-kült" yaşam biçimlerini koruduklarında daha az veya daha çok çalışan sınıftan olmazlar. İşçi sınıfı olmak ne giydiğin, yediğin veya nasıl konuştuğunla yapacağı hiçbirşeye sahip değildir – çalışma tarafından hakim olunmuş bir yaşama maruz bırakılmışlık hakkındadır (bu insanlara yalnızca ücretli çalışmada uygulanır, fakat varoluş koşulları emek piyasasına ilişkileri tarafından belirlenmiş işsizlere de).

Et yemeğe başlayan eski punklar, el ele 'kızıl terörü' savunan komünistleri silip süpüren 'kızıl kanlı' et düzeyine kadar pasifizmden şiddet ve terörün savunusuna kaydılar. Fakat gerekli olmuş (ve olan) şey bir hatalı tutumun negatifi ile yenilenmesi değildir, fakat ayna görüntüsünün zitlığının ötesine giden bir sentezdir.

Sınıf mücadelesi anarşistleri insanların deneyimlerine şekil veren temel sosyal çatışmaları tanıdı. Fakat sık sık dünya eleştirileri işçi sınıfı için eşyaları, fabrika çiftliklerini, mezbahaları ve hepsini işletmeye çağrıdan az uzağa gitti. Belki de onlar için McDonalds ile ilgili problem demokratik olarak kar amaçlı olmayan temelde işletilmiyor oluşudur. Bireyci ve ahlaki vurgularına rağmen, anarko-punk bazı bakımlardan yaşam tarzı olarak kapitalizmin daha geniş eleştirisini ortaya attı. Nominal değerinde süpermarketlerin raflarındaki ürünleri almayı, bazen saplantı derecesinde çörekte hamburgerin zeminin hazırlayan insan ve hayvan kamulaştırmasının zincirini belgeleyerek kabul etmediler.

Ve daha tutarlı bir dünya görüşlerine rağmen, birçok yeniden doğmuş sınıf mücadelesi anarşistleri aslında öncekinden daha az dünyaya ilişkin yıkıcılığa sahipti. Anarko-punk hayat sadece doğrudan eylem düzeyinde pratik olarak eleştirmede, aynı zamanda da ticari müzik dağıtımına alternatifler yaratmak gibi şeylerin farklı yollarının geliştirilmesine de katkıda bulunmuştur. Birçok sınıf mücadelesi anarşistleri için, insanlar arasında yıkıcı ilişkilerin gelişimi devrimden sonraya kadar durmadan ertelenmişti veya en azından bir sonraki gazete satışına kadar. Kapitalizm altındaki yaşamın radikal olarak sorgulanmasının yeniden bütünleşmesi olarak geleneksel işçi politikanın yeniden dirilmesini bile görebiliriz

Hayvan kurtuluşu devrimci politikanın politik tarihleri ve kişisel biyografileri dışında yazılmış olabilir, fakat komünist hareketin gelişimine önemli katkılar yapılmış olduğunu savunacağız. Farklı durumlarda uygulanmış olabilen pratik becerilerin dağılımı ile insanları donatmıştır. Ayrıca, insanlar ve doğal dünyanın geri kalanı arasındaki ilişkinin esas sosyal sorgusunu ortaya koymaya yardım etmiştir.

Kaynaklar:

- Adams, Carol (1990), The sexual politics of meat.
- Animal magazine (1998, no.3), The battle of Hillgrove.
- Animal magazine (1998, no.3), New Alliances on the Right.
- Arkangel magazine (1999, no.21), Feminists for Animal Rights.
- Aufheben magazine (1995, no.4), Kill or chill: analysis of the opposition to the Criminal Justice Bill.
- Baker, Steve (1993) Picturing the Beast: Animals, identity and representation.
- Barthes, Roland (1972) Mythologies.
- Camatte, Jacques (1995), This world we must leave and other essays.
- Collectivities (1997), A Ballad against Work.
- Colley, Linda (1994) Britons: forging the nation 1707-1837
- Communist Headache magazine (1995) On Speciesism.
- Critical Art Ensemble (1998) Flesh Machine: cyborgs, designer babies and new eugenic consciousness.
- Dalla Costa, M (1998) The native in us, the earth we belong to in Common Sense no. 23.
- Dauvé, Gilles and Martin, François (1998), The eclipse and re-emergence of the communist movement.
- Detienne, Marcel (1979) Dionysus Slain.
- Do or Die! - voices from Earth First! (no.5), Shoreham: live exports and community defence.
- Ehrenberg, Margaret (1989) Women in Prehistory.
- Hodder, Ian (1990), The Domestication of Europe: structure and contingency in neolithic societies.
- Horniman Museum (1999), African worlds exhibition.
- Information on Ireland (1984), Nothing but the same old story: the roots of anti-Irish racism.
- Law, Larry (1982), Spectacular Times: Animals.
- Linebaugh, Peter (1991), The London Hanged: Crime and Civil Society in the Eighteenth Century.
- Lowry, B and E.E. Gunter, EE, eds. (1981), The red virgin: memoirs of Louise Michel.
- Marx, Karl (1844), Economic and Philosophical Manuscripts.
- Marx, Karl (1867), Capital, volumna one.
- Moor, R.I. (1985) Origins of European Dissent.
- Os Cangaceiros (1989?), Everything that moves on the earth is governed by blows.
- Perlman, Fredy (1983), Against His-story, against Leviathan!
- Reclus, Elisée (yeni basım 1996), The great kinship of humans and fauna.
- Rifkin, Jeremy (1994), Beyond Beef.
- Ritvo, Harriet (1987), The Animal Estate: the English and Other Creatures in the Victorian Age.
- Serpel, James (1996), In the company of animals: a study of human-animal relationships.
- Spencer, Colin (1995), The Heretic's Feast: a history of vegetarianism.
- Thomas, Keith (1983), Man and Natural World: changing attitudes in England, 1500-1800.
- Wangford, Hank (1995) The Lost Cowboys.
- Wright, Steve (1996)- Negri's Class Analysis: Italian Autonomist Theory in the Seventies in Reconstruction 8, Winter/Spring 1996.
- Zerzan, John (1994), Future Primitive ve diğer makaleler.

İnsanları sömüren bir sistem olarak kapitalizmin gelişimi ve sürdürülmesi hayvanların kötüye kullanılmasına bağlıdır. Bundan başka insanlar arasındaki ilişkileri değiştirerek kapitalizmi feshedecek hareket – komünizm – aynı zamanda insanlar ve hayvanlar arasındaki ilişkilerin temel bir dönüşümünü içerir.

Antagonism Press, October 1999

